

MAGYAR / CSERKÉSZ

IX. ÉVF. 2. SZ.

Ára: 32 fillér.

1928. JANUÁR 15.

Magyar Kender- Len- és Jutaipar

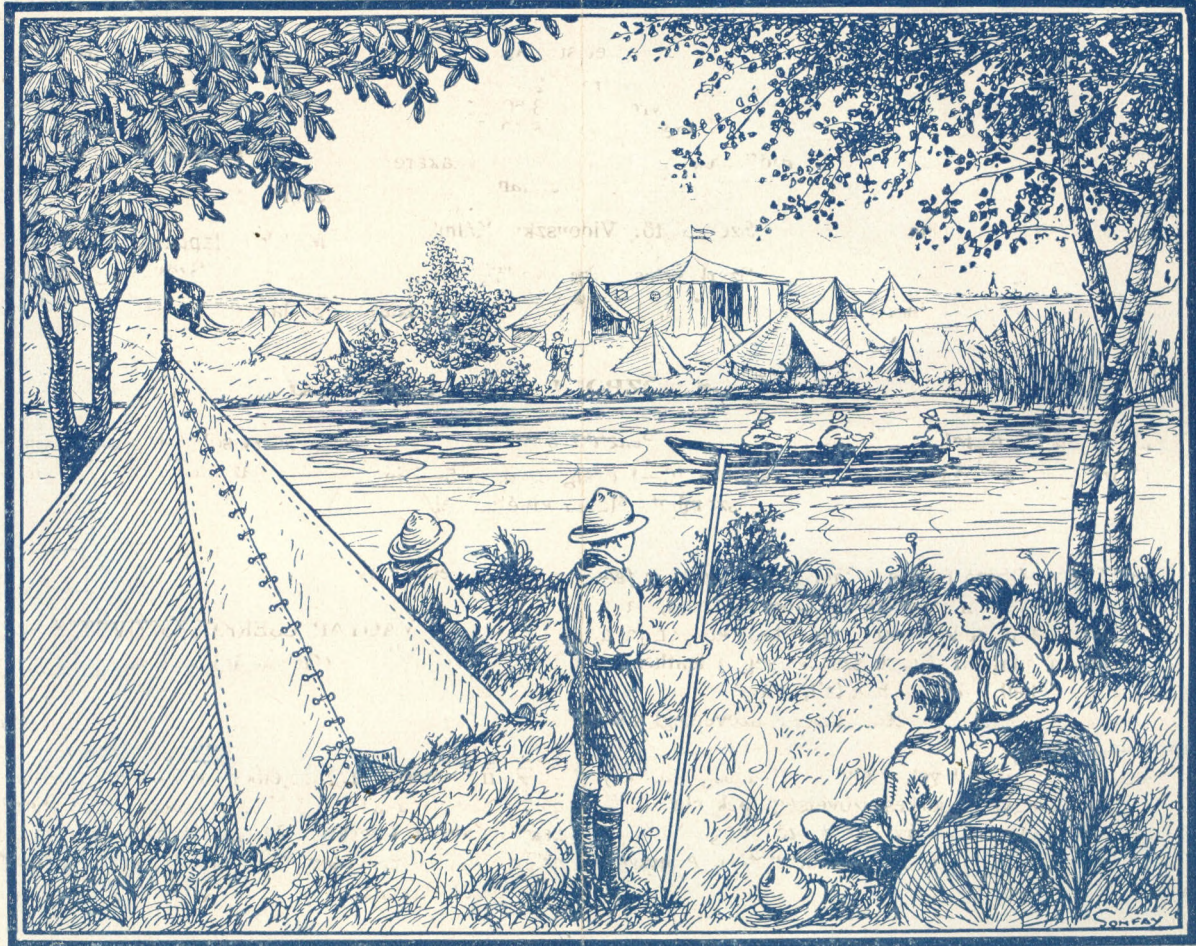
R. T.

BUDAPEST, V., FALK MIKSA-UTCA 26—28.

Telefon: T. 278—36; J. 430—55.

Gyárak: Pesterzsébet, Ujszeged, Dunaföldvár.

Hazai legnagyobb sátorgyár. ~ ~ A Magyar Cserkészszövetség hivatalos szállítója.

Hivatalos típusú örsi sátrak, 200 és 250 cm-es cserkészsátorlapok.
Katonai, pék- és kórházi sátrak.

Megrendelések

a Magyar Cserkészszövetség útján is eszközölhetők, árak ugyanott megtudhatók.
Kívánságra árjegyzékkel szolgálunk.

Csapat-, raj- és örsi

Árajánlattal díjmen-
tesen szolgál:

ALAPÍTÁSI ÉV 1863.

ZÁSZLÓK a legegyszerűbbtől a legdiszesebb kivitelig.

OBERBAUER A. UTÓDA EGYHÁZI SZEREK ÉS
ZÁSZLÓK GYÁRA

BUDAPEST, IV., VÁCI-UTCA 41. TELEFON: J. 450—64.

MAGYAR CSERKÉSZ

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG HIVATALOS LAPJA

MIT ADTUNK, MIT KAPTUNK AZ ELMULT ÉVBEN ?

Az újesztendő küszöbén minden jó gazda számadást csinál. Megállapítja, hogy milyen volt a múlt esztendő? Hozott-e hasznot, gyarapodást, vagy pusztult, veszett a jószág, fogyott a vagyon? Számadást csinálnak a nagy kereskedelmi vállalatok is: a gyárak, takarékpénztárak, kereskedések. Ezt a számadást *mérlegnek* nevezik, mert ennek a révén tudják megmérni a letűnt esztendő gazdasági eredményét.

Én is mérleget akarok most csinálni. Nem azt akarom megmérni, hogy milyen haszonnal vagy veszteséggel záródott a mi lapunk évi számadása (ezen törje a fejét a mi derék kiadóhivatalunk), hanem azt szeretném megállapítani, mit nyújtott a Magyar Cserkész az elmúlt 1927-ik esztendőben az ő hűséges olvasóinak s hogy a cserkészek tábora mit tett lapunkért?

Olvasátok el fiúk mindnyájan ezt a „mérleget“ s szívleljétek meg az abban foglaltakat.

Ha előveszitek a múlt esztendő 24 szép, kövér füzetét, — amelynek bekötéséhez a bekötési táblát már bizonyosan megrendeltétek — büszkén, örömmel állapíthatjátok meg, hogy hatalmas kötetet gyűjtöttek könyvtárotok számára: 444 (a színes oldalakkal még több) oldalas vaskos könyvet. Ha pedig újra végig forgatgátok az ismerős lapokat, csak még fokozódik örömetök, mert most látjátok igazán, hogy milyen sok mindent adott nektek a Magyar Cserkész egy év alatt. 20 komoly, lelketekhez szóló vezércikk, 115 ismereteiteket bővítő hosszabb közlemény, 44 vers, 2 regény, 64 elbeszélés, 55 hosszabb híradás, riport, 50 vegyes tartalmú közlemény, 26 könyvismertetés, 15 pályázat mosolyog reátok, tanít, szórakoztat, kacagtat benneteket az 1927. évi „Magyar Cserkész“-en keresztül. Ezenkívül egy csomó (több mint 300) mindenféle érdekes hírt (krónika) s ennél sokkal több, csapatokra vonatkozó kerületi híradást találtok benne. Talán érdekel, hogy az egyes kerületek hány számba küldtek híreket? Az I. ker. 19, a II. ker. 12, a III. ker. 7, a IV. ker. 10, az V. ker. 22, a VI–VII. ker. 10, a VIII. ker. 11, a IX. ker. 12, a X. ker. 14 számba küldött híreket. (Tehát az V. kerület volt a legszorgalmasabb. Köszönöm ezt Ormos Zsigának!) A sok érdekes, értékes szöveg közt ott tetszelegnek a szebbnél-szebb fényképek, rajzok. Gondolnátok-e, hogy 420 kép gyönyörködtetett benneteket egy év alatt?

És mindez 6 pengő 40 fillérért!

Valóban ennél olcsóbb újság, ennél értékesebb, benneteket minden hónapban kétszer felkereső jobárat aligha található valahol. Nem is lehetne a M. Cs.-t így előállítani, ha nem volnának lelkes cserkészvezetők, kik szívesen ajánlják fel tudásukat, művészetü-

ket, ha nem volna jólelkű gazdasági hivatalunk, amely tekintélyes összegeket áldoz arra, hogy a magyar cserkészek lapja felvehesse a versenyt a kontinens bármely cserkész újságjával.

De vajjon ti mit tettetek és mit tesztek a Magyar Cserkészért? Méltányoljátok-e kellőképen azt az ajándékot, amit kaptok? Sok helyen igen.

Jóleső érzéssel állapíthatjuk meg, hogy az elmúlt esztendőben szépen szaporodott az előfizetők száma. Természetesen az eredmény még mindig nem kielégítő. A cserkészek legnagyobb része még nem járhatja lapunkat, pedig annak további fejlődése el sem képzelhető további fokozottabb támogatás nélkül. Azért testvérek ne szüneteljen egy percig sem előfizetést gyűjtő kedvetek. Legyetek résen! És ha úgy látjátok, hogy valakit megszerezhetek ügyünnék, ne habozzatok! Legfőbb kötelességetek újságtokkal szemben az, hogy nagyobbítsátok olvasó táborát.

Ez azonban nem elég. Kapcsolódjatok szorosabban lapunkhoz. A rejtvényeket többen fejtsetek meg, a pályázatokon többen vegyetek részt s levelezetek büzgőbben a szerkesztőséggel. Úgy kell fogadnotok a M. Cs.-t, mint egy jó testvért, rokont, akivel szoros összeköttetést tartunk fenn, akivel szívesen beszélünk.

Aztán — különösen ti nagyobbak — írjatok a lapba. De ne csak verset, hanem nálatok megtörtént cserkészlelkű jeleneteket, ismeretterjesztő, gyakorlati dolgokat, híreket. Nem szabadna lenni egyetlen csapatnak sem, amelyik ne tartana fenn kapcsolatot velünk.

Meg kellene kérnetek a parancsnok urakat is, hogy dolgozzanak a Magyar Cserkész számára. Hiszen egészen bizonyos, hogy szerte az országban, mindennütt van sok tehetséges cserkésziszt, akik mind támogatathatnák újságunkat tudósításaikkal, novelláikkal, értekezéseikkel, jó tanácsokkal, az ő vidékük földrajzi, néprajzi, kulturális ismertetéseivel, fényképekkel, rajzokkal, stb.

Milyen más, mennyivel szebb, biztatóbb volna akkor a mérlegünk!

Nem panaszkodom. Most is szép a Magyar Cserkész szellemi mérlege. De a két serpenyő közül az — és ezt öndicsekvés vádjá nélkül mondhatom — az van jóval mélyebben, amelyikben a mi „adományaink“ vannak. Kapaszkodjatok bele a másik serpenyőbe! Húzzátok azt le szeretetetekkel, előfizetők gyűjtésével, a M. Cs. szellemi támogatásával, igaz barátaink táborának gyarapításával!

Meglássátok, akkor az ez évi mérleg még szebb lesz. Ti pedig boldogan könyvelhetitek el az év végén, hogy a mérlegjavítás a ti érdemetek volt.

ISMÉT EGY KÜLFÖLDI GYŐZELEM!

(Beszámoló a IV. kanderstégi nemzetközi cserkészsíverseny-ről. — Magyar cserkészek a gleccserek és lavinák birodalmában. — Az angol versenycsapatok. — A svájciak. — A versenyterep 1700 méter magasan. — A járőrverseny. — A slalomverseny. — A síugrás. — Az eredmény.)

— Hahoó, hahoó! — kiáltja vezetőnk, a nemzetközi cserkésztthon parancsnoka, Ernst Trachsel, a meredek hegyoldalon felfelé.

— Hahoó, hahoó! válaszolja a visszhang.

— Hát szabad a svájci cserkészeknek a hegyek között

A versenyraj menetközben.

így kiáltozni? — kérdezem meg vezetőnket, kinek közvetlenül nyomában gyúrom talpaimmal a havat, hátamon a sível, kezemben a sítotokkal.

— Nemcsak szabad, hanem muszáj is! — hangzik a válasz s én csodálkozva tekintek vissza a negyven cserkészből álló óriási kigyó vége felé, ahol az angolok után a svájci cserkészek menetelnek s tekintetem szinte kérdezi: „Hát ezek miért nem kiabálnak?”

Vezetőnk elérte kérdő tekintetemet és válaszol a nehéz kérdésre:

— Ilyen kopasz hegyoldalon télen gyakran csúsztatnak fát s mivel erre nincsen más óvatossági szabály, mint ez, hogy aki alúl megy, az egész úton kiabáljon, míg csak a veszélyes részen át nem érkezett. Mert tudod — teszi hozzá finom humorral —, jobb előbb kiabálni, mint később.

— Hahoó, hahoó! — kiáltozok most már én is s így haladunk felfelé, mindig felfelé, amíg csak el nem érkezőnk a nemzetközi cserkészsíverseny helyére, a regényes fekvésű Üsinen-völgybe.

Egyre több lesz a hó. Azonban az utak olyan meredek, hogy nem lehet gondolni a sílécek felcsatolására.

Közvetlenül a vezető után jön a magyar versenycsapat, a budai cisztercita-főgimnázium 25. Szent Imre-cserkészcsoportjának 13 főnyi raja, Farkas Gyula bátyánk, a raj parancsnokának vezetésével. A közepén jönnek az angolok, az égi meszelő manchesteriek, a mindig jókedvű csersziesek, kik már két év óta

védik a vándordíjat, néhány angol egy harmadik csapatból, a hosszú hollandus s végül a svájciak. Az utóbbiakhoz már igen szoros barátság fűzött, habár nagyjából csupa fiatal fiú, ők is részt vesznek a versenyben — igaz, hogy versenyen kívül —, hogy így nagyobb legyen az erők mérkőzésének tanulságos hatása.

Mikor végre felértünk az Üsinen-völgy kezdetére, jött a parancs: „Csatolni!” Innen aztán már vígan haladtunk tovább, míg elérkeztünk a kiszemelt alpesi gunyhóhoz, ahol a tervezett főhadiszállás feküdt.

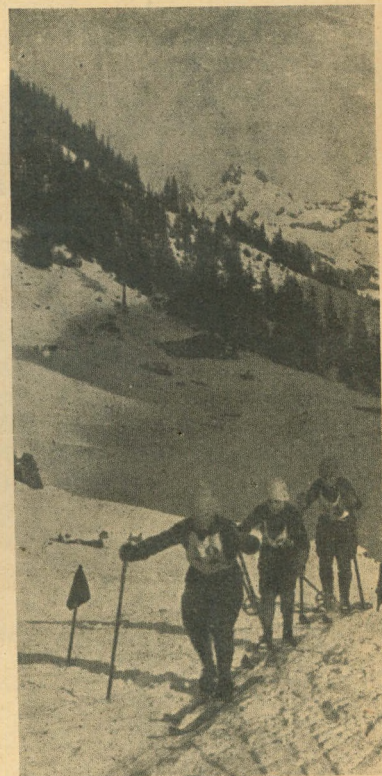
Mialatt a bíróság a magyar sicsapat síoktatójának, Rajeczky tanár úrnak segítségével elindult, hogy a futóverseny terepét kijelölje, megkezdődött a tízóraiás. Eleinte bizony a nagy hidegben sehogyan sem ízlett az enniváló, mikor azonban a napocska besütött a szűk völgybe, sugarai nemcsak az éjszaka fagyos lehelletét olvasztották fel, hanem a verseny előtti feszültséget is. Legnagyobb gondatlansággal ette a lekváros kenyeret a svájci, az angol és magyar cserkészek hada.

Mikor visszaérkeztek a versenyrendezők, kihirdették a legfontosabb versenyszabályokat és az első versenyszám, a futóverseny járőrökben kezdetét veszi. Mintegy másfél kilométeres terepet kell pontosan meghatározott útvonalon végig futni. A terep különben könnyű lenne, mert emelkedés alig van, lejtő pedig annál több, azonban a félméteres hó, melynek teteje az éjszaka megfagyott, a pályát igen nehezé teszi.

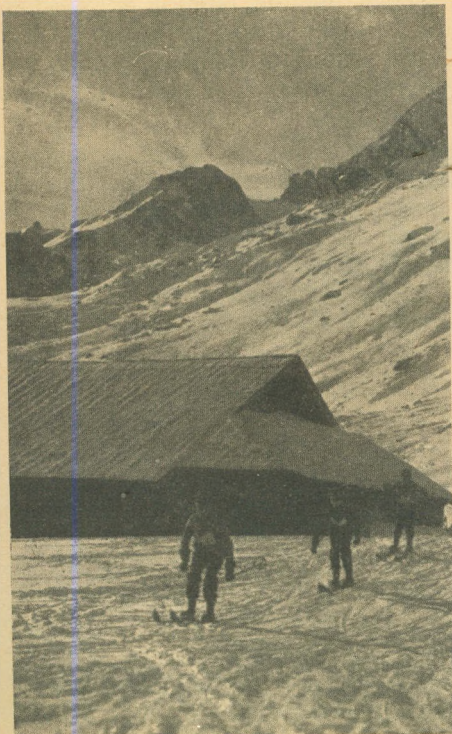
Az elsőnek induló nagy mancsesztériek egymásután esnek el s itt látszik meg, hogy a mély hóban nem is olyan könnyű felkelni, amint azt az ember gondolná. A szimpatikus viselkedésű Seet cserkészek, kivel leginkább összebarátkoztunk s aki most Kanderstégben először kötött lábára sít, bámulatos biztossággal és gyorsasággal győzi le az útjába kerülő akadályokat s a legjobb idő alatt fut be a célba, — de egyedül, mert a két másik részben eltévedés, részben pedig leeső sí miatt kénytelen volt a versenyt feladni.

Utánuk indulnak a svájciak, köztük Sneebuch, aki a tavalyi versenyen az ugrást megnyerte. Csak ketten futnak be aránylag jó idő alatt, mert a harmadik a jeges hóban úgy esik, hogy síje eltörik s a versenyt kénytelen feladni.

Most indul az első magyar járőr, még pedig a legjobb. Szépen futnak a sík terepen, de a meredek leereszkedésnél náluk is nem egy bukás történik. Mindenünnen izgatott tekintetek figyelnek, szem elé tartott kezek, távcsövek alól hangzik az izgatott drukkolás: „Na most? Csak már fel tudna kelni! Tempó, magyarok!”

A Jersey csapat egyik verseny járőre.

Az egyik magyar járőr verseny közben.

Az első járőr befut a célba. Utána következik egy másik magyar. Majd a vándordíjat nyert, s angol csapat egyik járőre, melyből két fiú a tavalyi nyertesek közül került ki.

Esnek bőven, de azért elég szépen futnak. Az időmérők a célnál vannak, nem tudjuk, hogy mi az eredmény. De azért remélünk.

Mikor mindegyik járőr lefutott, következik majd a slalomverseny. Meredek lejtőn, akadályok kikerülése és minél előbbi megérkezés a völgyben lévő célhoz. Azután jön az ugró-verseny, melynek sáncát szorgos cserkészkezek épen építik.

S mi ezalatt messze hazánktól, 1700 méter magas völgyben izgatottan lessük mi lesz az eredmény. Fog-nak-e győzni a magyarok? Kiké lesz a külföldi kezdők részére kiírt vándorszerleg. — S a délután és az este, mikor minden cserkész a nemzetközi cserkészotthon nagytermébe gyűlt össze, meghozta a választ: *becsülettel szerepeltünk*. A fakult magyar lobogó egy kicsi kis árnyalattal színesebb lett: a nemzetközi cserkészvándordíj, melyet eddig mindig angolok nyertek, most magyaroknak jutott osztályrészül. A kanderstégi versenyraj tizenhárom tagja cserkész módon megállta helyét és érezzük,

A versenybírók együtt vacsoráztak a győztes magyar csapattal.

hogy mi vagy mások ezentúl nemcsak a külföldi kezdők versenyében fogunk méltóan szerepelni, hanem fogunk még a svájciak komoly síversenyében is szerepet játszani. (ch.)

*

A verseny részletes eredménye a következő:

I. Járőr-verseny indult: 10 órs
3—3 emberrel:

1. „Hungária“ I. Idő: 4'34"1.
Fritz Mihály, Dávid Gyula,
Kirillyi Dezső.

A kanderstegi idegenforgalmi társaság vándordíj-szerlegének nyertese.

2. „Hungária“ II. Idő: 5'02"4.
Madarász Géza, Bartha György
Halmossy Dénes.

3. Llth. Jersey, (C. I.), idő: 5'34"2.

II. Slalom-verseny. Indult: 18
versenyző, idő: 1'15.

1. Kirilly Dezső, magyar, az
egyéni díj nyertese.

2. Róbert L. S. Hildebrand,
angol, Derbyshire, idő: 1'19"1.

3. Dávid Gy. m., idő: 1'23"3.

4. Fritz Mihály, magyar, 1'24.

III. Ugrás: 1. Dávid Gyula, magyar, Budapest, 3 állott ugrás.
2. Busser Walter, svájci, Bern.
3. Fritz Mihály, magyar, Budapest.

Slalom és ugrásban legjobb pontarányt értek el:

1. Dávid Gyula magyar, a Dr. W. v. Bonstetten, svájci főcserkész aranyserlegének nyertese.

2. Fritz Mihály, Kaiser és Co. cég egyéni díjának nyertese.

TISZTI TÁBOR A HÁRSHEGYI CSERKÉSZPARKBAN.

December 26-tól január 5-ig rendezte szövetségünk a X. központi tisztitábor a Hárshegyi Cserkészparkban. Parancsnok volt Mezey Béla, IX. ker. vezetőtisz. A résztvevők, mintegy harmincan (öt órs), az ország minden részéből jöttek össze. A fiatalok többségben voltak, de azért az öregek (ezúttal mondhatnám: öreg vadászok) hagyományos bagoly-örse is megalakult, hiszen 18 és 58 év közt csaknem minden korosztály képviselve volt.

Az évszaknak megfelelően a kiképzés nagyrészt elméleti volt. A kitűnő előadógárda, élén Teleki Pál gróf t. b. főcserkessel a következőkből állott: Árkó Zoltán, Bodnár Lajos, dr. Borsiczky Sándor, Éri Emil, Faragó Ede, dr. Fodor Ferenc, Kosch Béla, dr. Kosztersitz József, dr. Major Dezső, dr. Marczell Mihály, Mezey Béla, dr. k. Molnár Frigyes, dr. Nágel Edgár, dr. Papp Antal, Sík Sándor, dr. Tangl Harald, Vidoszky Kálmán. Napi négy-öt óra előadásban ismertették a cserkészélet minden vonatkozásában.

Az előadásokat tarkította egy-egy nyomolvasási, kézügyességi gyakorlat, madárházikó készítése stb. és ami a legizgalmasabb volt: az örsi főzés. Két ízben volt ebben részünk s ilyenkor, főleg a legfiatalabb órs, csodákat művelt a találékonyaság terén.

Most pedig írjuk arról, ami legtöbb örömet szerzett nekünk a táborban: az időjárásról. Az egészséges, kemény, havas, hideg idő a Cserkészparkot a téli sportok paradicsomává alakította át. Kacagnunk kellett, mikor arról értesültünk, hogy Kanderstegben viszont kevés a hó. A táborozóknak több mint fele hódolt a síspornak. Az illusztris előadók egyrésze, dolga végeztével szintén deszkát kötött a talpa alá.

Aki nem síezett, az ródlizott. Mindennap 11—1-ig sí és

ródlí volt műsoron, sőt két ízben egy félnap állt a sportolók rendelkezésére. Másodízben, újév napján, örsönkiint nyomolvasási gyakorlat keretében elmentünk a Disznó-főhöz, majd együtt az Anna-kápolnához; innen a síelők lecsúsztak Máriamakkon át Budakeszire. A többiek a Jánoshegy érintésével tértek haza.

Szilveszter estjén fölmentünk a Jánoshegyre a kivilágított Erzsébet-kilátóhoz s ott vártuk meg az újesztendőt, melyet himnuszunk hangjaival fogadtunk.

Természetesen a Cserkészparkban nem múlhatik el tábor nélkül, hogy a résztvevők bepillantást ne nyernének a lasszó, krinolin, bumerang, nyílzás titkaiba. Ezek ott a leghétköznapibb dolgok. Igaz, hogy a Nagy Főnök most nem volt otthon s így e téren kevesebb alkalom nyílt a tanulásra.

Tábortüzeket a nagyteremben rendeztünk. Tűz helyett egy kis nemzeti zászló állott az asztal közepén. De a hangulat épen olyan bensőséges volt, mint bárhol az erdők mélyén, vagy a rónák végtelenségében. Minden este harsogó jókedv váltakozott a megmatottság csendjével. Sok nótát, játékot, tréfát tanultunk egymástól és Molnár Frici testvérünkötől, aki több ízben velünk maradt tábortüznél is. Az utolsó tábortűzet alig tudtuk befejezni. Éreztük, sok küzdelemben lesz részünk, míg egyszer testvérek körében újból tábortűzhez ülhetünk. Hangzott az ének:

Rakd meg, rakd meg cserkészpajtás azt a tüzet . . .
Isten tudja, mikor látunk megint ilyet.

Utána, a lábunk alatt csikorgó hóban kimentünk a park egy tisztására. Ott, a behavazott fenyőfák előtt, parancsnokunk elbúcsúzott tőlünk; imádkoztunk, hálát adtunk Istennek, hogy cserkészek lehetünk.

Átányi

MIT LÁTTAM LONDONBAN?*

Irta: Hegedüs Ádám.

I dedicate the following lines to my friend and Brother Rover Ivor H. Popham.

I. A cserkészet őshazája.

Valahányszor idegen országok cserkészeit látom, mindig elfog a bámulat, hogy lehet cserkészet Anglián kívül. Mert ez a mozgalom a ruhától (amely részben utánzata az angol katonai egyenruhának) kezdve a szellemig teljesen angol, bármennyire hihetetlenül hangzik is.

Ezek a gondolatok foglalkoztattak, amikor ott ültem a British Múzeum világhírű könyvtárában, a H. 13-as jelzésű széken, amelyet a kilencvenes évek vége felé nem kisebb ember foglalt el szorgalmas tanulmányozás közben, mint Hegedüs Loránt. A nagy csend szinte ránehezedett a levegőre s csak pillanatra szakadt meg, amikor lapok sustorogtak, vagy valaki halkán köhögött. Ebben az óriási teremben meg lehetett ismerni egy egész világ embertípusait. Hinduk fehér turbánnal a fejükön, kis alacsony japánok az elmaradhatatlan pápaszemmel, gummitalpas amerikaiak, akiknek nagy megerőltetésükbe került csendesnek maradni és oxfordi diákok, jellegzetes aranygombos, kék kabátjukban, a „blazerben“. Ez a tömérdek ember az egész napot könyvek fölé hajolva töltötte és közben a legtöbb szorgalmasan jegyezgetett. Voltak itt egyiptológusok, akik hosszú hieroglifek titkait kutatták, olyanok, akik komoly arccal merültek el a differenciálszámítás problémáiba és ki tudná felsorolni azt a sok más egyéb tudományt, amely lelkes búvárlókra talált itt.

Ivor Pophammal a véletlen hozott össze. Nem ült messze tőlem, szemben az órával, amelynek minden félórán megkonduló ütésére egy pillanatra felemelkedtek a fejek a sustorgó könyvlapok közül. Hosszú hónapokon keresztül jártunk ugyanarra a helyre, vettük igénybe egymás szívességét, lexikonok leemelésében és ceruzák kölcsönadásában, míg végre egy napon megismerkedtünk. Azonnal figyelmessé lettem a gomlyukában levő lilomra, amelyben felismertem a cserkészelvényt. Az angol jelvény hasonlít a magyarhoz, de mindkét oldalán két ötágú csillag van. Mint később megtudtam, ez a két csillag a tíz cserkésztörvényt jelenti.

Azonnal érdeklődni kezdett tanulmányom tárgya iránt és amikor megtudta, hogy magyar vagyok, ezer kérdése akadt azonnal számomra.

Új barátom épen úgy, mint még vagy negyvenmillió más ember a szigetországban nagyon keveset tudott Magyarországról. De ezen nem szabad megbotránkozni, mert ők csak Angliát ismerik, más országokról is meg lehetőségen keveset tudnak.

Hosszú hónapokon keresztül kísérgettük egymást haza, délelőtt és délután, jóidőben és esőben ezer problémát tárgyaltunk meg egymás között, amikor egyszer azt kérdezte tőlem, hogy miért nem vagyok cserkész?

Rámnézett.

— Mondja, senki sem mondta eddig magának azt, hogy minden tulajdonság megvan magában arra, hogy cserkész legyen?

— Nem emlékszem, de azt hiszem évekkel ezelőtt...

Ivor Popham bólintott. — Wel, hát akkor miért nem cserkész?

Komolyan ki kell jelentenem, hogy soha életemben még nem kérdeztek dolgot tőlem, ami ennyire furcsán érintett volna. Egyszerűen nem tudtam válaszolni.

Nevetett.

— Érdeklődik a cserkészek munkája iránt? — kérdezte. Igent tettem.

— Well, ma péntek van, délután hat órakor csapatösszejövele van a 10-es Holborn csapatnak, a Tottenham Court Roadon. Jöjjön el! Eljön? Good-bye.

És már a feleletet be sem várva leszaladt a múzeum széles lépcsőjén és nemsokára eltűnt a Montague Street sarkán.

*

Semmihez se lehet hasonlítani egy angol nyári délután szépségét. Minden, amit leírtak könyvekben, lefestettek képeken és amit láttunk filmekben, gyöngé és siralmas reprodukció. Az utca képe, a házak egyformasága, tipikus alakok mind és úgy élnek, mint ahogy Dickens gyönyörű könyveiben láttuk őket, mindez felejthetetlen élmény. A szép napok nagyon ritkák Londonban, mert a legtöbbször borult az ég és az emberek kinyitni készülnek elmaradhatatlan esernyőjüket.

Ezen a napon minden ragyogni látszott a napfény aranyában és elhatároztam, hogy gyalog megyek a cserkészekhez.

Az utam a Hyde Parkhoz vezetett. Forgalmi szempontból ez a legérdekesebb része Londonnak. Hatalmas íves kapú vezet a világhírű parkba, amelyen keresztül állandóan özönlének az autók. Több, mint hatvanezer autó halad át itt naponta. Néha tízpercig is elálldogál a gyalogjáró, amikor a fehérkesztyűs „Bobby“ (körülbelül a magyar „Zsarunak“ felel meg ez a londoni jasszkifejezés) végre felemeli a kezét és megáll az autók végtelen sora, amelyeknek nagy százaléka a Rolls-Royce gyár kettős R betűjét viseli a homlokán, mint egy nemesi koronát.

A Hyde Park Cornertől a Piccadilly, ez a világhírű londoni útvonal vezet a Piccadilly Cirkushoz. A gazdagok városrésze ez, a legszebb üzletek, a legrégebb patinás nevek. Az angol arisztokrácia előkelő clubjainak nagy része itt van a környező utcákban.

Nemsokára megérkeztem a Young Men's Christian Association (röviden YMCA) palotájához, amelyben a 10. sz. Holborni cserkészcsapat tartja rendes összejöveleiteit.

Ez a palota az angol keresztény ifjúsági egyesületnek a székháza, amely a keresztény etika és lovagiasság életbe való átvitelét tűzte maga elé. Közeli rokona a cserkészetnek és egyike azoknak a nagy egyesületeknek, amelyek emberbaráti és nevelési céljaik és feladataik révén annyira jellemzők Angliára. Ez az egyesület is tért hódított az egész világon. Nálunk K. I. E. (Keresztény Ifjúsági Egyesület) név alatt működik.

A Y. M. C. A. otthona azoknak az angol fiúknak, akiknek a családjuk vagy hiányzik vagy nem lakik Londonban. Itt mindenki otthon van, mindenki jóbarát, bárholnan származzék is.

„Pop“, ahogy mi neveztük barátomat, már várt. Alig ismertem meg egyenruhában. Rövidűjű cserkészinget viselt, amilyent Angliában szokás és fekete nyakkendőt fehér csikkal, amelyet az Alfréd király címerével díszített gyűrű foglalt össze.

Még nem volt hat óra és a fiúk még nem érkeztek mind meg, barátom tehát felhasználta az alkalmat, hogy

* A fenti cím alatt igen érdekes cikksorozat fog megjelenni a M. Cs. lapjain. Hosszabb ideig Angliában járt testvérünk, Hegedüs Ádám fog itt beszámolni azokról az értékes tapasztalásokról, amelyek ott a szigetországban, a cserkészet őshazájában ragadták meg a lelkét.

Csupa bennünket érdeklő dolgokat tár elénk: az angol cserkészek életét, szokásait, a mozgalom szervezetét, világhírű nagy angol férfiak nyilatkozatait a cserkészetéről stb.

Olvassátok fiúk szívesen e sorokat. Szórakoztatnak, tanítanak, gondolatokat ébresztnek.

megmutassa birodalmát. A St. Georges Hall meglehetősen nagy terem volt, amely teljesen a csapat rendelkezésére állott. Itt tartották összejöveteleiket, ünnepélyeiket. Itt látogatott meg bennünket a welszi herceg. Ebben a teremben folyt le mindaz, ami az épületben a cserkészzel összefüggött. Minden sarokban más örs: Hollók, sasok, oroszlanak, vidrák, bulldogok éppen úgy, mint máshol.

Azután becipelt a múzeumba, amely cserkészszeponctól hihetetlenül érdekes volt. A falon a főcserkész arc képe mosolygott. (Akkor még fogalmam sem volt arról, hogy négy hónap múlva találkoznai fogok vele és üzenni fog Magyarországra cserkészeinek.) Hirtelen éles füttyszó hallatszott a St. George's Hallból. Barátom kivonszolt és én fájó szívvel hagytam ott az érdekes múzeumot. A teremben ott sorakozott a 10. sz. Holborn cserkész csapat hat örs. A terem közepén az óra alatt egy kedvesen mosolygó negyven év körüli férfi: Mr. Maynard, a cserkésztiszt.

Leültem egy sarokba és feszült figyelemmel vára-koztam a történendőkre. A tiszt mindenekelőtt üdvözölte csapatát, aztán az órára nézve meghatározta a napi programot, pontosan perc szerint. Ezekután jelentést olvastak fel, majd sípjába fujt, ami oszlást jelentett, mire minden fiú azonnal hozzálátott rendes elfoglaltságához.

Pop bemutatott; a szokásos kérdések Magyarországról: ugyebár Ausztria az Magyarország, ja, persze, persze, Románia Magyarország; hiába, az ember felejt. Aztán megnéztem a munkát. Az örsvezetők magyarul beszéltek, a fiúk feszült figyelemmel hallgattak. Egyik sarokban morzszás folyt, a másikban egy kis áldozat a földön feküdt és barátja első segélyben akarta részesíteni, aztán különböző egyéb elfoglaltságok. Ilyen körülmények között hamar eltelt a két és fél óra, mire takarodót fujtak és imádkoztak, aztán a csapat nem minden zaj nélkül ezerfelé széledt. Hárman maradtunk: a két tiszt és én. Barátom most előírászerűen mosolygott.

— Well, hogy tetszik magának a cserkészet?

Olyan lelkesen mondtam, hogy el vagyok ragadtatva, hogy Pop azt mondta, mindent el fog követni, hogy minél hamarabb letehessem az összes vizsgákat, de nem leszek cserkész, hanem „Rover“, amely egy egészen különleges típus és nagyon kevésbé hasonlít a mi öregcserkészeinkhez.

— Most pedig kedves barátom, mondta végül, el fogunk menni vacsorázni és ha úgy tetszik, beszélni fogok magának a „Roverektől.“

HÜSE JÁNOS GULYÁS, MEG A PISTA FIA.*

Hüse János, a hortobágyi öreg számadógulyás, minek utána a józú szalonnázás után becsattintotta a csillagosnyelű bicskát, odaszólt az asszonynak:

— Maholnap ismét elkövetkezik a gulyakiverés!...

— Bizony, bomladoznak a tavaszi rügyek.

— Édes anyjokom!... Ez a mi Pista fiunk meg mán valóságos kis bimbó.

— Jól mondja, apjukom!... A tizenkettedik esztendőt éppen betöltötte Pista!

— Nekinyúlt a gyerek!... Mégcsak egy cifraszúrt veszek neki, a mostani gulyakiveréskor mán ki is viszem magammal az áldotti hortobágyi magyar Kanahánba!

Ebben az időben olyan volt a hortobágyi pásztorszámadás, mint a királyi méltóság. Firól fira szállott. Becsületet józan életükért nemzedékeken át megbecsülték, tartogatták a kiváló pásztorcsaládokat. A számadó vagyoni-
lag, még inkább becsületével felelt a rábízott párezer darab lábasjószágért, amelynek darabja akkor ezüst huszasért hájasodott a legelőn. A nagy jószág után egy ezüst huszas volt a legelő-adó...

*A fenti pompás írás *Móricz Pálnak*, az alföldi magyar lelket legalaposabban ismerő s legmegkapóbban visszatükrözőtető írónknak nemrég megjelent „Hortobágyi legendák“ című könyvéből való. A mi melegelkű kedves jó Pali bátyánk (joggal nevezhetjük így, mert a cserkészeket édes bátyaként szereti) megengedte, hogy könyvéből közzöljünk valamit a „Magyar Cserkész“-ben. Örömmel élünk az engedelmével. A sok szebbnél-szebb, zamatos magyarsággal megírt elbeszéléséből ezt választottuk, amely mellett hogy szórakoztat, rendkívül tanulságos is. Nemcsak a hortobágyi életről, a hortobágyi szellemről ad pompás rajzot, hanem még meg is tanít egyre-másra, aminek mi is hasznát vehetjük a táborban. — Olvassátok szeretettel ezt az elbeszélést s ha valami igazán magyar, magyarul-romantikus, kedves könyvre vágytok, szerezétek meg az ő írásait s szívjátok azokból magatokba a hamisítatlan, egészen eredeti nagyalföldi levegőt.

A gulyás büszkesége: „Füstös“, a legszebb bika.

Hüse János számadó Pista fiát ebbe a Kanahánba vitte ki A „talyigás bojtár“ mellé „kis-talyigásnak“ fogta be a Pistát. Afféle süldőlegény volt ez a talyigás bojtár. Tulajdonképpen a gulyástanyának volt az őrzője; mert a gulya, az a kétezer darab ökör, vagy egyéb más szarvasjószág még napfeljötté előtt megkezdte a mozgolódást. Elindultak legelni a „szép zöldelő mezőben“. Még elébb mindenik bojtár befordult a gunyhóba és a szép búzakenyérből vágott olyan karéjt, amennyivel — számítás szerint — estélig beéri... Az ezernyi gulya a legelőn úgy szétterült, hogy a gulya szélein széledező hat, tíz bojtár hanggal, kiáltással sem érte el egymást. Valamelyik ponton a gulya legfőbb öre: a számadó is ott lappangott...

A magára hagyott tanyán a talyigásbojtár sem heveréssel lopta a napot. Értene kellett a döngyúzáshoz, a főzést is a talyigás végezte. Azt az öt, tíz darab tehenet is meg kellett fejnie, amely a tanyánál — állandóan — ott gyepelt. Sánta marhák is sűrűn visszamaradtak, ezeket szegénykéket is meg kellett itatni... Lassacskán hozzáfogott a főzéshez. A „tüzrevaló“ összeszedetése a kis-talyigás dolga volt, — a marhák bőven hullajtják a „hortobágyi tözeget“, száraz állapotban ez sikeres tűzrevaló... Parazsos a tüze. A tejfel színlüktig tele bográcsot („vasfazék“ még másként) egykarú, úgynevezett „szolgafára“ akasztották... A kis talyigás, hogy a tej oda ne kozmá-sodjék, nádszáldarab pálcikával kavargatta a vasedény belső fenékrészét, amikor aztán felorrott a tej, a talyigás sőt, paprikát, majd hófehér vászontarisznyából száraztészát (lebbencs) vetett

bele... Mihamarosan megfőtt a jó, sűrű tejleves. Hortobágyi pásztor nyelven „tejbe téstának“ nevezik... A régi „szabad-világban“ a „parázs hús“-nak sem voltak soha fogytával; hiszen egyik-egyik debreceni civis nagygazdának a Baloghok, Kádárok, Bányaiak, Öryek, Jónák, Polgáryak, Magyarok, Ménesek, Nyilasok, Kertészek, Zöldek, Gyarmathyak, Jobbágyok, Jámborok, Vásáryak, Szentesiek, Némethyek, Kecskések, Unghváriak nemzeti rendjéből szájoztven, kétszáz nagymarháját „kinyaralta“ a Hortobágy. Kevés pótlékot meg kiteleltek „az erdőn“. Öt-hat marhának a „nyári elhullásán“ meg sem ütődtek a gazdák.

— A Hortobágy szülte, a Hortobágy ette meg! — Sok jó gazdának ez volt a szava járása. Jutott, maradt is; no meg a „baromorvosok“ sem firtattak minden „dögkört“... Döglött bizony ott elég „Isten híre nélkül is“... Az ősi magyar pásztor-hit szerint a döglőt „Isten adja“, tehát „Isten hírelvvel esett dög“ volt az, melyet például a „vértályog“ ölt meg. Az Isten-híre nélküli „jószág-esésben“ viszont nem ritkán a pásztorok bicskája volt a „részes“... Előfordultak ugyan olyan rejtelmes esetek, hogy bicska nélkül hozzájutottak a húshoz. A gyanakvóbb, tapasztalt gazdák ilyenkor kérdezték a gulyástól:

— Hé!... Osztég nem tik kötöttétek be az orrát annak a szerencsétlen jószágának? — Ez nem másként történt, minthogy kiválasztottak valamely jobb húsban lévő marhát, azután az állán keresztül jó erős kötéllal átkötötték a jószág orrát... A szegény barom — levegő híján — a legcsekélyebb erőszak nyoma nélkül felfordult — magyarán — megfulladt... A húsból nagy „lakmározásokat“ csaptak s a végén, a számadásnál a „bűrivel“ számoltak. Ha netalán gazduram firtatta az „esetet“, kurtán kifizették:

— Hát elhullott biz' az! — Ám, emígy vagy amígy került a bográcsba a hús, olyféle apróbb almanagyságú darabokra vagdalták. A nagybogrács legfenekére a velőscsontokat helyezték. A darabos csontok fölé jött azután a kellőképen felszózott, felpaprikázott apróra vagdalt hús. A húsliteres bogrács húsrá mintegy három liter vizet öntöttek... A tele bogrács húst a szolgálán, csendes tűznél rotyogtatni kezdték. A hústömeg tetején alig látszott lé... A kavargatást a pásztorok nem ismerték.

— Asszonykézbe való a fakanál! — így mondogatták; hanem amikor a nagy tömeg hús felülete a bográcsban reszkette megmozdult, már biztos jele volt, hogy a hús a bogrács alján megfőtt... Ekkor következett a — fordítás... Tiszta gyékényfonatot terítettek a gyepra s a legerősebb karú pásztor a bográcsot a tűzről leemelte, a gyékényre vagy a gyékény mellé állott s különös rázogatással, balról jobbra való rándítgatással oly ügyesen fordította a füles bográcsot, hogy ami hús és csont legalól volt, mind felülre fordult, felülről meg alulra csusszant a fővetlen hús... A felülkerült csontokat még visszanyomták a bográcsba, a fővő hústömeg széle körül... Ez a felfelé fordított hús, már úgy megfőtt, hogy a legízletesebben lehetett falatozni... Majd mikor másodszor is megrezdült, mozogni kezdett a bográcsban a kívánatos illatú hústömeg, ez azt jelentette, hogy már teljesen elkészült a zamatos jóízű valódi — gulyásos, amely alól a kevés levét leöntötték, alkalmilag téstaleves főzéséhez használták. A húst magát — bőség idején — a tiszta gyékényre öntötték, széjjel terengették, a nap melegénél félszáradásig nedvtelenítették, majd a hústarisznyából hidegen csemegézték.

*

A talyigás elkészült a — tejlevesell... A szikkasztott húsból is tett egy kisebb vászonzacskóba annyit, amennyi éppen kellett... Majd a válladzó-rudat is előkereste, Kellő vastagságú, könnyű fából faragott, úgy kétméteres hosszú

rúd volt ez. A két végén még be is vágják, hogy le ne csusszanjon róla a bogrács füle. (A rúd másik végére a szikkadthússal töltött zacskót, esetleg még a vizes-csobányt is ráakasztotta és várton-várt terhével nekiindult. Poroszkáló léptekben kocogta körül a szétterült gulyát. Minden bojtárnál megállapodott a terhével. Amikor az egyik bojtár jóllakott, a másikhoz tovább kocogott... A kék inges, kék gatyás talyigásbojtárnak nagyszerű díszkísérete volt... Mivel a pásztor a kutyáit nem szokta elvinni a gulyával, öt-tíz óriási fehér-komondor kutya is utána lódukt hű gondozójuknak; az ételvivő talyigásbojtárnak s úgy kísérettek a gulya körül, mígnem mindenik bojtár jóllakott.

Elkövetkezett a napszállata is... Az esteledéskor gulya, ménes a tanya felé takarodik. Ha száz szeme, ha száz keze volna, ilyenkor a bojtárnak még százszor annyi a dolga... Bármilyen széles a Hortobágy, bármilyen nagy a gulyának a „férőhelye“, mégis előfordul, hogy a szomszédos gulyák „barázdolnak“. Ez azt jelenti, hogy a két gulya annyira egymás közelébe térül, a bojtárok akár parolázhatnak... Ámde annál szigorúbban kell vigyázni, nehogy a két gulya marhája összeögyeledjék, a szopós borjúk áttévelyedjenek. A borjúra különben is ügyelni kell, mert ha jóllakik, hamar a fűbe, vagy a tövis közé fekszik. Lemarad a gulyától Célt téveszt. Elbódorog... Hüse János számadónál ilyesmi ugyan alig történhetett meg. Hüse még tartotta az ősi számadó szokást, pályvára vert nyerges lova mindig vele volt, ahol bajt sejdített, iziben ott termett...

Naplementig a gulyát is meg kell itatni. Miután a tévelygő borjúkat is anyjukhoz igazították, az „állásra“ terelik a gulyát. Alkonyatkor számadó és bojtárjai a tanyába térnek, a talyigástól kászolított tepertős-tésztás-kása vacsorát, a „fordított“-nak is mondott „hajdú kását“ elfogyasztani... Minekután lemosták magukról a port, a kész vacsorához ültek. Ez idő alatt a talyigás-bojtár a kistalyigással ügyel a békésen kérődző gulyára... Vacsora végeztével fele bojtár a „gulyaszélre“ megy, fele — „maga dolgára“ — a kunyhónál marad. Ekkorra talyigások is visszakullognak a maradék vacsorára. Többször előfordul, hogy nem marad „étel“, ami egyedül az „ő bajuk“. Kezükben volt a főzőkanál. Ha keveset „kutyultak“, egyenek „száraz-vacsorát“... Ezen az estén éppen így történt. A Pista gyerek, a kistalyigás némileg szontyolodottan bámult az üres bográcsba. Apja, a hatalmas Hüse János számadógazda mosolyogva szólította a gyereket:

— No, Pista fijam, hogy lesz most? — A gyermek visszamosolygott az apjára:

— Tele a láda, tele a tarisznya, édesapám... Mivel pedig úgysem leszek én pap, hát jó lesz nékem vacsorára a sült szalonna is.

— Hejnye!... Nézd a bogárt, hogy felmetszették nádkéssel a nyelvét! — Elnevette magát a komoly számadó s nyársra húzott egy jó darab szalonnát. A szalonnasütés fortélyait is megmagyarázta fiacskájának. A jóízű vacsora után apjához húzódukt a gyerek. A pislákoló kis pásztor-tűz mihamar elhamvadtt. A hold még nem jött fel. A borongó éjszakában setét, rejtelmes setét volt a pusztá. A csillagfény nélküli setét csendet a számadó érces hangja törte meg, amikor megszólalt a láthatatlanná vált hatalmas számadó:

— Fiaim! Melyikötök van még itt? — Fent a kíváncsian égő csillagszemek kezdtek átfurakodni a borongós felhők fekete-kék bársony takaróján, a pusztára nehezedő setétségéből megszólalt három érdes hang:

— Én!

— Én is!

— Én, la!... Gazduram!

— Akkor fogjátok a kisszéketeket... Gyertek köze-

lebb!... Mert amiket itt Pista fiam okulására elmondok, azokból tanulhattok tik is!

— Hálásan meghallgatjuk a tanítását gazduramnak!

— Bizony, tanulni nem szégyen, ha az ember mindjárt a fülére csavarhatja is a bajuszát... Node, hát jól van!... Pista fiam, most elsősorban hozzád szólok... Az apád, mán minthogy én!... A nagyapád, mán minthogy az én édesapám!... Az én nagyapám, aki meg mán néked dédapád volna, ha élne őkegyelme... Mindnyájan, a szép- és ük-apák és az ök minden elődjeik is ezen a szép pusztán vénültek meg, mint gúlyásszamadók... Amikor pedig meghaltak, nemes Debrecen város legelső gazdáik ott voltak a temetésükön... Minek a bizonyosága ez, kedves fiam?... Bizony nem másnak, minthogy valamennyien, mind, mind, igen becsületes számadó pásztorok voltak... Hál' Istennek, engem is szeretnek a gazdák, ennél fogva úgy vélekszem, hogy én is igazi utódjok vagyok... Azt szeretném tehát,

hogy te se' maradj hátrább utánam... Azért, amit most itt neked elmondok, vedd a szívedre, véd az eszedbe s mindenkor tartsd meg, hogy érdemes légy a Hüse névre... Ha pedig rájövök, hogy a jó szó nem fog rajtad... Böszörményi komámuramhoz adlak csizmediainasnak... Megértettél?

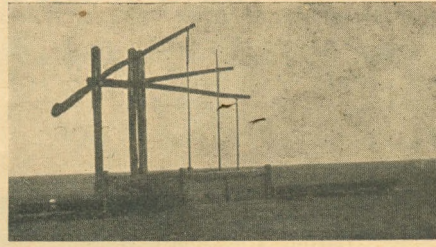
— Megértettem édesapámat!

— Az engedelmességet tanuld meg először, fiam! Ne csak nekem, hanem a bojtároknak is szót fogadj! A másik az, hogy mindent halljal meg, mindent lássál meg, de semmiről ne tudj. Azaz bárki bármit kérdez tőled, még ha legjobban tudod is, mondd rá: „Én nem tudom! A számadógazdától kérdezze meg kegyelmed!” Harmadszor, ha a bojtárok előtted vagy neked egymásról vagy bárkiről valamit beszéltek, senkinek el ne locsogd... Csupádon a számadónak mondd meg, mivel annak mindent tudni kell, mert hiszen mindenkéről a számadó a felelős. Negyedik

Szétterül a gulya.

Ifj. Gerő László felvételei.

Itató a hármás kútnál.

velte talpig-emberre egyetlen Pista fiát, míglen az Úr, a pásztoroknak is pásztor, őseihez szólította az öreg számadót. A legjava debreceni gazdák Hüse János számadó koporsóját is kikísérték a Péterfi-utcai temetőbe, aholotton „A. B. F. T. R. A.”¹ elnyugodott... Hüse Pistából alig huszonöt-tendőskorában az a későbbi nagyhírű, hatalmas hortobágyi számadógulyás lett, akit az öreg József főherceg, Jókai Mór, Hermann Ottó, Dely Mátyás, a hortobágyi orvos, Feszty Árpád, a festő, barátjokként, a magyar puszták legelső pásztorául megbecsültek.

¹ Az alföldi kálvinista magyar sírok fejfájára fenti rövidítéssel „A Bol-dog Fel Támadás Reménye Alatt” ígét vésik.

NÉHÁNY FONTOS TEENDŐ, AMELYNEK MOST VAN ITT AZ IDEJE.

Magától értetődik, hogy a legfontosabb az iskolai vagy műhelyi kötelességeink pontos, hű teljesítése, de ez mindig időszerű, ezt szakadatlanul szemünk előtt kell tartani. Ennek elvégzése után mostanában kell: 1. Gondosan elajozni vagy zsírozni a korcsolyát, hogy meg ne rozsdásodjék. — 2. Rendbe kell hozni a sifelszerelést s úgy tenni el, hogy akár jövő télig is helyén maradhasson, ha már az idén nem lesz rá szükség. — 3. At kell vizsgálni a sátrakat, ponyvákat, szerszámokat, nem lett-e bajuk a beraktározás óta. — 4. Most kell megtölteni a zsírosbűdönöket, hogy hús helyre rakározva várják a táborozás nagyszerű idejét. (Most olcsó a zsír s a mama is szívesebben ad disznótorkor egy csajka zsírt, mint nyáron.) — 5. A karácsonyi kiállítások után most már hozzá kell fogni a tábor „bútorainak” elkészítéséhez (hirdetőtábla, parancstábla, „toronyóra”, tábori szék stb.).

IV. KIADÁSBAN JELENT MEG TEMESI GYŐZŐ: „CSERKÉSZKÖNYV“-E.

Köztudomású, hogy a magyar cserkészirodalom igen magas színvonalon áll, hiszen kitűnő könyveinket már a külföld is észrevette s kezdi azokat lefordítani.

Olyan nagy elterjedtsége még sincs a sok kitűnő mű közül egynek se, mint amilyennel dicsekedhetik a Temesi Győző és Sztrilich Pál szerkesztésében megjelent „Cserkészkönyv”.

Mi sem bizonyítja a nagy népszerűséget jobban, mint az a tény, hogy az alig néhány hónappal ezelőtt megjelent harmadik kiadás után a negyedik kiadás sajtó alá való rendezése vált szükségessé.

Nincs rá szükség, hogy ezt a könyvet ismertessük, hiszen aligha van magyar cserkész, aki ne ismerné, az egy-két éve cserkészmunkát végző ifjúság pedig mind ebből a könyvből sajátította el a legfontosabb cserkészismereteket. Cserkész számára kedvesebb, hasznosabb gyakorlati könyv nincs. Egyenesen nélkülözhetetlen ez, nemcsak azért, mert

enélkül alapos, mindenre kiterjedő, igazi cserkész munkát végezni szinte lehetetlen, hanem azért is, mert a „Cserkészkönyv” olyan, mint a lexikon: mindent megtalálunk benne, amire a mindennapi cserkészélet gyakorlati munkájában szükség van. Éppen ezért a „Cserkészkönyv” állandó lapozgatása biztosítja a cserkészszínpalán való maradáshoz.

A magyar cserkeszek régen felismerték a könyv értékét. Azért kapkodják szét ezer meg ezer példányban. Bizonyos, hogy ez a kiadás is hamarosan el fog fogyni.

A negyedik kiadás alig különbözik az előbbtől. Csak néhány korszerű javítás, helyesbítés van benne.

Szeretettel ajánljuk a „Cserkészkönyvet” mindenkinek figyelmébe, sőt egyenesen kérjük cserkésztestvéreinket: ha még nem volna birtokukban e könyv, feltétlenül és azonnal szerezzék azt meg, mert enélkül csak bukdácsolhatnak a cserkészélet nem mindig sima mezején.

MAGYAR CSERKÉSZ DALA.

Szikkázik a harmat a zöld levelen,
A hajnal a fény özönébe merült.
Föl cimborá dalra, ma jöszte velem,
A szemed, a szíved legyen ifjú, derült.
A fény, a derű egyedüli világom,
Átresszket az élet a fű-, fa-, virágon,
Gyémántba ragyog a selyemfüvű rét,
Ugy éli szívem dagadó gyönyörét.
Fölöttem a nap löveli sugarát,
Alattam a föld, szelid enyhet az ád,
Budapest, 1928. január 4.

Cserkész vagyok én, de az ám a javából,
Testvéri karom ma karodba fonom,
S munkába hevülni, ha serken a tábor:
Tele dalba özönlik a völgy s az orom.

*

Pillantok az égre, hibátlan az ég,
A föld szíve ver, dobog itt, dobog ott,
Szép, drága hazám, te gyötört, te marék,
Hű, hős nyakadon sanyarú a robot!

Mit érzek: a hév már nem szívemé csak,
Piroslik a dél, a nyugat, kelet, észak,
S karom, mire hurkot ezer hiba szőtt,
Újra teremteni kész a jövőt!
S a szavakra ha tettet igényel az Ur,
Oh hadd adom én magam áldozatul!
Cserkész vagyok én, de az ám, a javából,
Hitet, öntudatot csak e szent jel, ez ád,
S küzdelemre hevülni ha serken a tábor:
Visszaszerezzük a régi hazát!

Nemere.

ELSŐ KÖZPONTI SÍTÁBOR.

Szép téli idő, jó hangulat jellemezte a szövetség által rendezett első központi sítábor. A résztvevők nagy szomorúsággal hallották az állomáson, közvetlenül a vonat indulása előtt, hogy Zsembery Gyula ügyvezető elnök úr, a mi jó „Gyula bátyánk“ nagy hivatali elfoglaltsága miatt nem vezetheti a tábor.

Az így keletkezett szomorúságot azonban hamarosan könnyítette „Samu bátyánk“ a táborban megszeretett, mindig derűs, jóságos egyénisége. Némethy Samu, az V. kerület vezetőtisztje volt a tábor parancsnoka. Mintha a jó Isten is különösen gondját viselte volna a nagy igyekezettel fejre, oldalra „szálló“ vezetőket. Bizony nem egy komoly családapa tanult nagy ambícióval csuszkálni, hogy azután odahaza, fiainak taníthassa ezt a férfias, egészséges és honvédelemben is oly nagy fontossággal bíró sportot.

A tábor mindenben cserkészszerűen sikerült. Hála a parancsnok szeretetteljes vezetésének és a Guszman Frici 30. sz. cs.-tiszt, síoktató vezette „G. H.“ kitűnő kosztjának, a tábor hangulata a napi 6 órai síelés közben bőven beszerezett kékfoltok és bőrlehorzsolások elle-

nére, mindvégig kitűnő volt. Komolyabb baj az egész tábor alatt nem történt, pedig a hó eléggé nehéz, jeges volt. A tábor kimagaslóbb eredményei, a meleg szilveszteri táborút után, éjfélkor a falu feletti dombon gyújtott máglya körüli irredenta megemlékezés és újév napján a falunak rendezett szórakoztató-est voltak. Fájó szívvel néztük a falu feletti dombról a mi Tátránkra nyíló felséges kilátást.

Rendeztünk két nagyobb kirándulást is. Az egyiket Lillafüredre látogattunk, míg a másik a közeli erdőbe vitt, ahol Kolecsányi főmérnök úr, a Puska erdővéd szakszerű vezetésével jelentősen bővítettük természetismeretünket. A szép tiszta havon számos „vadnyom került terítékre“.

Az egész napi síelés után a késő délutáni órákat komoly megbeszélések és előadások — melyek nagyjából a sísporttal foglalkoztak — töltötték ki. A szolgálatot: főzés, takarítás, favágás, stb három örsre osztva, láttuk el. Mókus-, szarvas- és farkasörsökre osztott a 23 főből álló tábor.

Hisszük, hogy a kint volt vezetők a jövőre sok téli táborban fogják szolgálni az új magyar ifjúság ügyét.

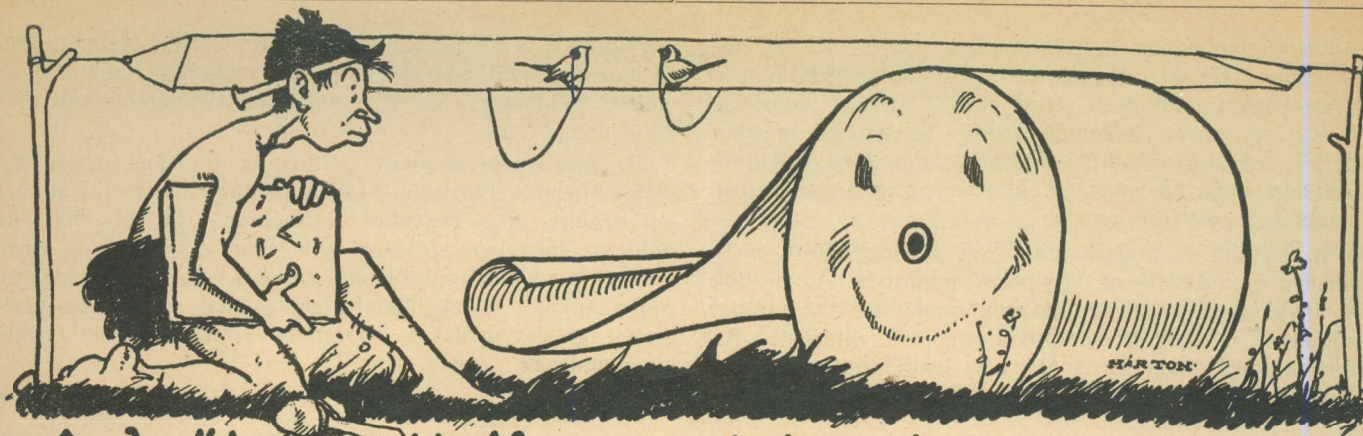
Az „öreg“ fiatalok.

Indulás előtt.

Napfürdőzik a sítábor.

A kőtablától a rotációs papirig.

Ma, amikor az iskolásgyerekek is van 5–6 füzet, meg néhány könyve, amikor a hirdetőtablák százával szorong a falragasz s röpcédulákat osztogatnak a járkelőknek és az üzletben vásárolt árut ízléses papírba csomagolják, majd papírzsinnal átkötik, amikor papírból játékokat, hasznos eszközöket, sőt házakat is készítenek, amikor fizetési eszközünk is jórészt papír; ma nagyon kevés ember gondol arra: vajjon hogyan is volt az régen, amikor még nem ismerték a *papírt*?

A papírra oly nagy szüksége volt és van az emberiségnek, akár a gőzgépre, vagy az elektromosságra. A kínaiak sokezeréves kultúrájukat főként a papiros feltalálásának köszönhetik s a művelt ókori Kelet népeinek: a szanszkriteknek, az egyiptomiaknak, majd a görögöknek és rómaiaknak, azután az araboknak fejlett kultúrája is szorosan összefügg a *papír* vagy a papíryanag használatával. Kínában körülbelül másfélszer évvel ezelőtt jelent meg az első *újság*: a „Pekingi Hivatalos Újság“, mely a mai időköt is megérte, tehát a világ legrégebbi újsája. Az *újság* pedig a legújabb kor irodalmi terméke és egyben a *papírkultúra magas* fokát jelenti!

Ha a kínaiak nem zátkóztak volna el a világtól, nem kellett volna kétszer feltalálni a *papírt*, melyet ők már évezredekkel ezelőtt használtak, de a kínai titokzatosság mindenek elrejtette a kulcsát.

Hogy is jutott el az ember a papirosig?

Az írás már a legrégebbi embert is foglalkoztatta. Amikor valamit megjelölt, (pl. útírányt, vagy szerszámját), hogy felismerhesse, ez volt az első írás. A kínaiak növényi rostokból zsinórt fontak s arra csomókat kötöttek, melyek bizonyos szótagjelentéssel bírtak. (A morzejelek öse!) Az utókorra szerettek volna emlékeket hagyni, de hogyan? Sokan törték a fejüket, hogy hogyan lehetne kevés helyen, kevés megerőltetéssel sokat feljegyezni, tehát keresték azt az anyagot, mely írásra alkalmas, másrészt pedig könnyű és vékony is legyen, hogy ellenséges támadás alkalmával el lehessen rejteni.

A legrövidebb írólap volt a *kőtábla*, melyen azonban a vésés igen nehéz és így a fenti céloknak nem felelt meg, ugyanez vonatkozik az ólomlapra, melyre ugyancsak véteni kellett. Nem sokáig volt használatban. Az ilyen lapokból összeállított „könyvet“ vonattal kellene szállítani, míg ugyanazt papirosra nyomva, ma a legkisebb diák is könnyűszerrel a hóna alatt hordozhatja. Az elsőosztályos gyerek *palatáblája* is ókori emlék. A babiloniak és asszírok nedves agyaglepénye megint csak nem felelt meg a kívánalmaknak, az elefántcsont pedig kicsiny, kemény, meg drága is volt, tehát nem állhatott sokáig az ember haladnivalóságának szolgálatában.

Nagy haladást jelentett az „album“ és a „cera“. Mind-

kető a régi rómaiak találmánya. Az „album“ fatábla, melyet gipsszel vontak be és ecsettel festették rá leginkább a hivatalos feljegyzéseket. A „cera“ tulajdonképpen viasz, de ez értelemben az a deszkalap, amire a viaszt rákenték és arra vassíróval, a „stylussal“ karcolták a betűket. A stylus egyik vége hegyes, a másik lapos volt s ezzel a végével „radiroztak“, elsimították azt, ami nem kellett. (Több ilyen stylus és cera van a Nemzeti Múzeum Régiségtárában.) A cerából sem lehetett volna maradandó könyvtárakat készíteni, hiszen egy hóhullám alkalmával a könyvtár elolvadt volna.

Ha a feljegyzés már nem kellett, tűz fölé tartották és síma lett a viaszlepeny. Ez a „tabula rasa“. A gyermek lelkét szokás nevezni pedagógiai szóval tabula rasa-nak, mely sokféleképpen alakítható. A stylus szó már csak átvitt értelemben használatos: a kedvelt írónak jó a stylusa.

Mindezek az „őspapirosok“ meg sem közelítették a kívánt anyagot.

A kínaiak a növényi rostok papíryanaggá való feldolgozásával kísérleteztek és Kr. e. néhány évszázaddal ez sikerült is nekik. Leginkább a szederfa egyik fajának hánccsát, gyapotot, selyemgubót, bambuszszádat, meg kendert dolgoztak fel. Tőlük a papírkészítés ismerete kb. egy félszázad múlva a japánokhoz került. (A legjobb növényi anyagok, rostok és mézgák ma is Kínában teremnek.)

A papírgyártásban ma a japánok az elsők, hiszen házaik nagy része is papírból készül.

A szanszkritek azidőtájt — egy növényfaját vegyileg feldolgozva — olyan papírt készítettek, hogy a rovarok nem árhattak neki és el nem korhadt. A mexikói indiánus őslakók egy agave-faj szárait összeszöttek és arra festettek.

A papír után való kutatással minden ókori művelt nép foglalkozott.

A görögök és rómaiak később szintén hánccsot használtak íróanyagul. A görög „biblosz“ meg a latin „liber“ szónak (ma mindkettő könyvet jelent) azelőtt fakéreg volt az értelme. A hinduk a pálmalevél egyenletesebb részét kimpesztették, bekenték olajjal és hegyes szerszámmal karcolták rá feljegyzéseiket. Feldolgozták az állati bőroket is, de ez sem tudott lépést tartani az emberi haladással.

A kínai papírkészítés művészi technikáját és nagy mennyiségben való előállítását leginkább az egyiptomiak közelítették meg. Ma már csak egyik faja él annak az óegyiptomi növénynek, melyet papírkészítésre használtak. Ebből a növényből annyit dolgoztak fel, hogy más országoknak is szállítottak. Ezt a papírust az arabok babirnak nevezték. Kr. e. a III. sz.-ban találták fel a pergament, amelyet rendszerint a puha juh- és kecskebőrből készítettek.

Az egyiptomiak így állították elő a papírt: a zöld növény nedves kérget lehúzták, belsejét széthasították és a hártýarégeket lefejtették, majd ezeket nyirkos deszkára terítvén, ragasztóval bekenték, azután föléje egy másikat terítettek, végül lepréselték. Száradás után kiegyenesítve, összetekercselték. A papirusz középső része adta a legfinomabb, vászonszerű papírt.

A X. sz.-ban az arabok feltalálták a rongypapírt, mely csakhamar kiszorította az egyiptomi papiruszt. Az arabok találmányukat a XI – XII. sz.-ban meghonosították az európai országokban is, ahol az rendkívül gyorsan elterjedt. Az európai kultúra ekkor kezd nagyobb lendületet venni.

A rongypapír gyártása mellett csakhamar más, olcsóbb

anyagokból is kezdték készíteni a papirost. Kender, len, gyapot — mind igen jó anyagul szolgáltak, mígnem az emberi tudomány eljutott a papírnak fa-rostokból való előállításáig.

Ma már egész erdőket dolgoznak fel papirosnak. Az olvasó nem is gondolja, hogy napilapja néhány jó hónappal ezelőtt még árnyékot adó lombos fa volt, hogy az erdőben, mezőben szétszórt sok csúf zsíropapíros (nem a cserkészek kirándulásainak nyoma!) nem is olyan nagyon régen ép úgy büszkélkedett, mint most az a fa-testvére, amely üdülést nyújt az embernek, szállást ad az éneklő kis madárnak.

Orr János.

BALKÖRMÖS BANDIKA.*

(Rimpótló gyakorlat kezdő cserkész-poéták számára.)

Bemutalom íme nektek
A Balkörmös Bandikát.
Kit a balsors ezer vészen
Üzött, hajszolt vala át.
Talpig derék gyerek Bandi
Tiszta szívű, aranyos:
Csak éppen — a fejcskéje
Egy kicsikét

Ha kinyitja szemét reggel,
Bele új szív költözik,
Talpra ugrik nagy serényen,
S mint a villám — öltözik.
Ném fázékony, nem is lusta,
Nem pipogy heverő:
Csak éppen — a mozdulata,
Mint a vihar és a csata
Gyertyatartót

A könyveit összeszedi,
Nézi: milyen óra van,
S ami máma nem kell neki,
Különrakja gondosan.
Beszítja a csomagját,
S nagy vidáman indul el:
Csak éppen hogy — nem is sejtí! —
Az a könyvcsomót felejtí
Odahaza, ami

Séta közben mint a villám,
Czikázik a két szeme.
Nem kerüli el figyelmét
Kint az utcán semmi se.

Hány gombja van a rendőrnek,
Hány látszik s hány eldugott:
Csak éppen — egy apróságot,
Egy fagyott rögöt nem látott,
Amin épp most

Főzni is segít a konyhán
Apukának vacsorát,
Bújja is a szakácskönyvet
Néha egész napon át.
Hámoz, vagdal, kever, kavar,
Jobbra fut és balra fut:
Csak éppen — a tűzhelyében
A tüzecke csöndben, szépen
Édesdeden

Meglepetést a mamának
Szerez Bandi eleget,
Új címkével látja mind el
A befőttes üveget.
Rondírással gonddal, szépen
Megírja a szöveget:
Csak éppen — hogy hamarjában,
Rettenetes buzgalmában
Megölt hat-nyolc

Mindezekből látható már,
Hogy minő jeles gyerek,
Róla ily kalandot százat,
Ezret is mesélhetek,
Sőt te is tudsz, cserkésztestvér,
Bandiról ilyet sokat:
Nosza, versenypálya tárul:
Jó Balkörmös Bandikárul
Zengj gyönyörű

Mikroszkóp.

*„Mikroszkóp“ bácsi nagyon fog örülni, ha megíratok neki, hogy milyen szavakat kellett volna a versszakok végére tenni. Akár egy lapon megírhatjátok ezt a szerkesztőség címére.

VÉDJÜK A MADARAKAT.

A cserkész jó az állatokhoz. Úgy tekinti, mint a jó Isten teremtményeit, amelyeket mellénk léttársul adott a Gondviselés, hogy azok könnyebbé, szebbé tegyék életünket.

A háziállatok segítenek nekünk (ló, ökör, kutya, macska), vagy táplálékot adnak (tehén, baromfi), az erdő, mező szabad lakói pedig sokszor hirtelen fel sem ismerhető módon vannak hasznunkra.

A szabadban élő állatok közül a legkedvesebbek az énekes madarak. Nemcsak mérhetetlenül nagy hasznot hajtának az ártalmas rovarok irtásával, hanem énekükkel, egész bájos lényükkel felüdítenek bennünket. Azért kell különösképen szeretnünk a kis madarakat!

Ennek a szeretetnek sok csapat adta bizonyosságát az elmúlt rettentő hideg időjárásor. Sok cserkészörs rendszeresen etette a nagy hó folytán

éleskamrájuktól elzárt kis madarakat, meleg vizet öntött számukra többször naponta, sőt fedett búvóhelyet is készített, hogy a megfagyás elől ide meneküljenek a táborok kis dalosai.

Vajjon volt-e olyan cserkész, aki megfeledezett erről a kötelességről, akinek nem volt egyetlen „kosztosa“ sem? Attól félek, hogy volt. Tegyétek jóvá hibátokat s legyetek öntudatos, cselekvő védelmezői a kis madaraknak. Adjátok oda nekik az asztalról összekapart morzsát, szórjátok egy-két szem magot a lesóványodott, éhes kis jószágoknak.

Ha majd eljön a nyár, ha újra táborok raja veri fel az erdők csendjét, vajjon mit fogtok felelni a feketerigónak és sok drága kis társának, amelyek majd eljönnek hajnalonkint a tebor közelébe s számon kérik tőletek: vajjon megérdemlítek-e a madarak csodálatosan szép hangversenyét, vajjon a télen megfizettetek-e a nyári élvezetért?

AZ ELSZABADULT MOZDONY.

Irta: John Watson.

„Hiába, Jim, fel kell hagynod most ezzel a gondolattal. Tudom, hogy borzasztó csalódás ez a számodra, de nem tehetek róla.“

„De“ — kezdte Jim.

„Várgy egy percig. Amikor anyádnak szoltam erről, anyyira megrémült a gondolattól, hogy te repülőgépre szállsz, hogy énnekem meg kellett ígérenem, hogy erről szó sem lehet. Anyád nem jól érzi magát egy idő óta, tudod; nem szabad őt nyugtalanítanunk.“

„Jól van, Apus,“ — szolt Jim és ámbár azon volt, hogy ne árulja el keserves csalódását, mégis el kellett fordulnia.

Ott állott atyja őrházának ajtaja előtt és amikor megfordult, átnézett a mezőn a repülőgép felé.

A fényes alkatrészek csillogtak a napfényben, a pilóta már a nyeregben ült és a szerelő utolsó pillantást vetett a motorra.

A gépmadár körül a tömeget illő távolságra tartotta az a cserkészcsapat, amelyben Jim őrsvezető volt; szabadon tartották a gép előtti teret, hogy nekifuthasson felszállás előtt.

A cserkészek büszkék voltak a megtiszteltetésre, amely őrsvezetőjüket érte, türelmetlen pillantásokat vetettek az őrház felé és csodálkoztak, miért nem jön Jim, hogy elfoglalja a helyét.

Előző este John Kirtonnak, aki egyike volt a legügyesebb és legismertebb pilótáknak, gépével le kellett szállnia, amikor Bickleton felett repült, mert a motornak valami hibája támadt. Jim nagy öröme az aeroplán ott ért földet a mezőn, az őrház és atyja lakóháza között.

Jim mindig erősen érdeklődött mindenféle gép iránt. A vasútnál lakott, nagybátyja pedig, aki a vonal egyik legújabb típusú mozdonyát vezette, gyakran magával vitte őt a gépen, amikor azt a műhelybe irányította.

Jim már maga is el tudta vezetni a mozdonyt és nagybátyja szerint a fiú mindent tudott a „Pegasus III.“-ről, amit érdemes volt tudni.

Később a repülőgépekre fordította Jim a figyelmét. Tanulmányozta a rajzokat és fényképeket minden folyóiratban és újságban, ami a kezébe került. A feje felett pedig gyakran látott repülőgépet.

Most, hogy egy monoplán kézzelfogható közelségben szállt le, csaknem a saját kertjükben, nem mulasztotta el az alkalmat, hogy alaposan tanulmányozza és szívből örül, hogy fel tudja ismerni a valóságban is azokat a részeket, amelyeket oly gyakran nézett és rajzolt le képekről.

Leszállása közben a monoplán elszakította az őrház telefonvezetékét és az egyik szárny is megsérült kissé;

javítás céljából ott kellett tehát maradni egész éjszakán át.

Jim és cserkésztestvérei jelentős segítséget nyújtottak a pilótának és a szerelőnek azzal, hogy kényelmes távolságban tartották a tömeget; így a javítás munkája zavartalanul folyhatott. Éjszakára is segítettek szállást csinálni.

„Te a sok kíváncsiskodók visszatartásával sok időpazarlástól és fáradságtól szabadítottál meg“, — mondta John Kirton Jimnek. „A legkevesebb, amit tehetek, az, hogy elviszlek első repülőutadra. Reggel tízkor indulunk és ha te féltízkor már itt leszel, megrepültetek.“

„Eljövök, ha otthon elengednek“, szolt Jim, aki olyan izgatott volt, hogy alig tudott beszélni. Hazasiertett, hogy atyja engedélyét kérje.

Colney asszony beteg volt, így hát neki nem szolt a tervbevetett repülésről. De atyja már majdnem beleegyezett.

Most azonban, amint ott állt az őrház ajtajában és átnézett a repülésre kész aeroplánra, úgy látszott, hogy nincs már kilátása a repülőútra.

Ebben a pillanatban a távirógép jól ismert hangja ragadta meg úgy az apának, mint a fiúnak a figyelmét.

„Elszabadult könnyű mozdony megy le a felső vágányon“, ez volt az üzenet, amit a tűsürgetően rótt a szallagra.

A jelzőkészülékek szerint a felső vágány szabad volt a szombat reggeli vásári vonat számára, amely mindig tele szokott lenni és már elhagyta a három mértföldnyire fekvő állomást.

A pálya erősen lejtett a malfordi útkeresztvezéstől és ezen a lejtőn száguldott most egyre növekvő sebességgel az elszabadult mozdony.

Colney úr és Jim egyszerre átlátták a helyzetet.

Az emeltyűkhöz ugrani és a jelzést tilosra állítani a vonat előtt, egy pillanat műve volt, de, minthogy a vonat már elhagyta a legközelebbi őrházat, lehetetlen volt érintkezni annak a mozdonyvezetőjével. Az egyszerűen meg fog állni és vár, mert nem tudja, mi történt.

Colney úr, aki pedig jól értett a jelzőkészülékekhez, a kéznél lévő szerkezetekkel mit sem tehetett, hogy a fenyegető veszedelmet jelezzék. Mindössze azt táviratozhatta vissza, hogyan van a vonal elfoglalva.

Egészen meglepedezett Jimről, de amint kitekintett, meglátta, hogy az aeroplán felé rohan. Beugrott a hátsó ülésbe és izgatottan beszélt Kirtonnal.

A motor hirtelen berregni kezdett és a gép előrelendült, majd sebességét növelve felemelkedett, néhány láb s a kert sövénye felett elrepült és a vasútvonal irányában haladt.

Néhány száz yard után a repülőgép hirtelen irányt változtatott és széles körben kezdett repülni, mintha a kiindulás helyére igyekezett volna. Ugyanakkor tisztán hallatszott a közeledő mozdony zaja.

— Jól van apus! — szolt Jim.

Mr. Colney csak a közelgő rémes tragédiára gondolt és arra, mennyire tehetetlen, hogy nem tudja azt megakadályozni. Teljesen megfélemedezett arról, hogy Jim tud a mozdonyról. Amikor a repülőgépet keringeni látta, csak azt gondolta, hogy Jim mégsem tudott ellenállni a túlnagy kísértésnek, meg hogy milyen nyakasan, engedetlenül viselkedett fia, atyjával szemben.

Amikor az aeroplán csaknem befejezte a kört, a mozdony rémületes sebességgel elrobogott az őrház mellett és Mr. Colney látta, amint a vezetőnélküli gép eltűnt a kanyarulatnál, a repülő pedig csaknem felette volt. Amikor a redstone-i bevágáshoz értek, mind a két gép eltűnt a szem elől.

Amint Jim az őrház ajtajában állva meghallotta a táviratot, rögtön a repülőgépre gondolt, hogy annak a segítségével a vonatot elérheti és jelt adhat a mozdonyvezetőnek a borzasztó veszélyről.

De az aeroplán csak akkor ért már a vasútvonal fölé, amikor Jim a magasból alig egy mértföldnyire látta meg a mozdonyt és tudta, hogy immár lehetetlen idejében elérni a várakozó vonatot és figyelmeztetni, hogy teljes gözzel visszafelé haladjon.

„Már nem értesíthetjük a vonatot“ — kiáltott át Jim a pilótához az első ülésbe. „Repüljön körül, szálljon le a mozdony fölé, amilyen alacsonyan csak lehet és amikor alattunk lesz, én leugrom a fűtőhelyre. Szálljon fel majd, ha sípolok!“

Amikor a gépmadár megfordult, Jim óvatosan kimászott a nyeregből.

Bár gyakorlott tornász volt, mégis csak a legnagyobb nehézséggel bírta elérni azt a helyzetet, amelyből keresztülviheti a tervét.

Figyelmét lekötötték feladatának nehézségei, azonban mégis meghallotta a mozdony különös csattogó zaját, amint fékevesztetten közelgett.

Ezenkívül még azt is hallotta, hogy a völgyben a várakozó vonat türelmetlenül fűt, mintha tudni akarná, miért kell várnia.

„No, megtudja, ha nem sikerül a tervem!“ — mormolta Jim.

Mire elérte a kívánt helyzetet és ugrásra készen függeszkedett a vízszintes rudak egyikén, az aeroplán csaknem befejezte a kört és a vágányokhoz közeledett.

Az elszabadult mozdony egy kevéssel előtte járt és most megindult a verseny az álló vonat utasainak az életéért.

Szorosan a vágányok felett Kirton növelte a sebességet, amíg elérte a mozdonyt és Jim a szénttartány felett lebegett.

Éles füttyszót hallatott Jim és leugrott. A repülőgép nyomban felemelkedett.

A széntömegen átkúszva, Jim a fűtőhelyre ugrott és a következő pillanatban csikorogtak a fékek és amikor a

mozdony megállt, Jim kinézett a pályára. Alig ötven yardnyira volt a vonat, amelyet megmentett. Látta a gépész és fűtő halálsápadt arcát. Az utasok feltépték a kocsik ajtóit és rémülten bukdácsoltak kifelé.

Jim a földre ugrott és a vonathoz sietett.

A mindenkit lenyűgöző óriási izgalomban nehéz volt megmagyarázni a helyzetet azoknak, akik a bajt csak akkor vették észre, amikor megdermedve látták a teljes gözzel feléjük rohanó mozdonyt és a közvetlen felette, nagy madárként lebeegő repülőgépet.

Alig kezdte meg Jim a felvilágosítást, amikor erős gépkocsi közeledett az úton, iszonyú gyorsasággal. Minden sebességi tilalmat félredobva, száguldott a vasútvonalig, ahol a vasúttársaság igazgatója ugrott ki belőle.

Autójával éppen a malfordi útkeresztezésnél volt, amikor megtudta, hogy a mozdony elszabadult és azonnal teljes erővel elindult az úton, amely a vasúttal párhuzamosan haladt, hogy figyelmeztessen minden közeledő vonatot.

Épen jókor jött, hogy Jim munkájának eredményét lássa.

Az utasok hamar rájöttek, hogy mi történt. Ujjongtak és tolongtak Jim körül, aki azon igyekezett, hogyan szabadulhat közülük.

Visszavihetne engem, Ralph úr?“ kérdezte Jim. „Odahaza már ugyancsak aggódhatnak!“

„Ez ne okozzon gondot, fiam. Azt hiszem, a te pilótád már adott hírt rólad. Odanézz!“

Követve az irányt,

amely felé Sir Ralph mutatott, Jim látta, hogy a repülőgép Bickleton felé éltünik.

„De szállj be a kocsiba! Gondolom, szeretnél már innen szabadulni. Pár perc múlva otthon leszel.“

Bickletonba érve, Sir Ralph és Jim látták, hogy a repülőgép a régi helyen szállott le. Kirton bizonyára elmondta, mi történt és a tömeg meg a cserkészek izgalma dörgő éljenzésben tört ki, amikor Jim odaérkezett.

Eltartott egy ideig, amíg a házhoz tudott menni, ahol Colney asszony aggódva várta őt. Amikor bent volt, el kellett mindent mondania anyjának.

A vasúttársaság igazgatója ezalatt Colney úrral beszélt. Egy idő múlva Colneyné, aki az ablaknál ült, látta őket a ház felé közeledni.

„Bízva ezt csak rám, Colney úr“, hallotta Sir Ralph hangját, „az Ön fia igen lekötözte bennünket. Meglesz neki minden lehetősége, hogy a hajlamát követve, kitanulja a gépészmérnökséget. Örvendek, hogy ebben Önnek minden nehézségét eloszlathatom. Ön büszke lehet a fiára. Bármely állás nyitva áll számára a társaságunknál, amelyre képzettségét szerez. Nem, ne köszönje meg, — csak mi tartozunk köszönettel.“

Colney asszony a szobába nézett, hogy Jim hallotta-e a beszélgetést, de a fiú kinézett a másik oldalon és mereven figyelte a repülőgépet, amely indulásra készen állott.

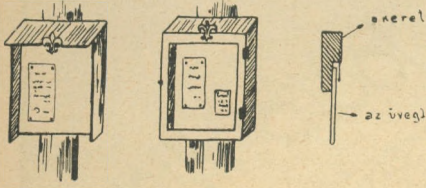
Az autóból a vasúttársaság igazgatója ugrott ki.

EZERMESTER.

Irta: Daru.

(Folytatás.)

A napiparancs-tábla közönséges hirdetőtábla, csak oldalakat és tetőt készítnék neki, hogy a kiakasztott napiparancsot vagy más hivatalos hirdetést megvédje az eső és szél ellen.

A napiparancs-tábla

Az ábrán láthatod, hogy milyen, a méreteit le sem írom, mert az már a te dolgod. A tetejét mindenestre vízhatlanítani kell; legjobb e célra a kátrány-papír vagy a viaszos vászon.

Ha azt akarjuk, hogy a kiakasztott iratok egész biztosan meg legyenek mentve az időjárás viszonyosságaitól, a táblának négy egyenlő magasságú oldalt készítnék. Így egy lapos, ládaszerű alkotmányt kapunk, amelyiknek egyik oldala még nyitott. Erre az oldalra aztán ráerősítünk egy fakeretbe foglalt üveglapot, úgy, hogy két sarokpánt segítségével nyitni, zárni tudjuk, mint az ablakot (I. ábra).

A keretet éles cserkészkeszettel könnyen elkészíthetjük, a sarokpántok felszerelése pedig csak egy nagyon kevés cserkész-ügyesség dolga.

A szolgálati tábla egy általános formáját is bemutatom. Ez is egyszerű fatábla. A rajta levő nevek közül azok,

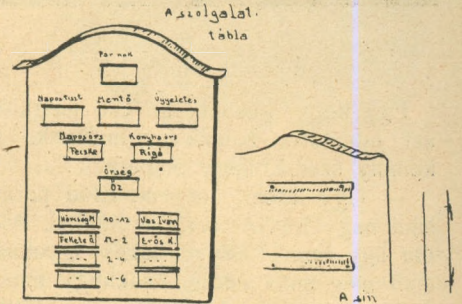
amelyek állandók (napos tiszt, küldöncök, konyha-örs, örség stb.), rá vannak festve, ellenben a többiek, amelyek a beosztás szerint változnak (pl. Fecske örs, Hörcsög Mihály stb.), kis 2×5 cm nagyságú kartonlapra vannak írva géppel és a megfelelő helyre a kis bádogsínbe becsúsztatva.

A táblára festett szöveg aszerint változik, hogy milyen tisztségek vannak nálatok a táborban.

A kartonlapokat tartó sineket először egy hegyes acél-szeggel vagy lyukasztóval átütjük és egész apró szögcsékekkel erősítjük fel a táblára.

A táblák, általában a műszaki karón lévő tárgyak ne legyenek mindenféle tarka színre festve. Legszebb, ha zöld vagy esetleg kék mindennek az alapszíne, a felső bal sarokban sárga vagy fehér liliummal, a jobb sarokban pedig a csapat számával és monogrammjával, ami a liliummal egyező színű.

Most pedig lépjen működésbe a gyalu, a kalapács, mert még ezenkívül is alighanem akad még dolog a nagytáborig! Jó Munkát!

HÓLAG MISI ÚJABB LEVELE.

Igen tisztelt, kedves Szerkesztő bácsi!

Köszönöm, hogy a multkor le tetszett közölni a leveletem. Volt is hatása. A bácsi meg a néni, még a Kati is mindjárt előfizettek, mert aszondják, hogy nagyon jól vagyunk találva a képen. Hát még a Pufi (így hívjuk az iskolában Folger Szevit, mert nagyon kövér) meg Zoro (ez pedig a Steiner Móric, mert olyan sovány, hosszú, mint egy karó és úgy jár, mint Zoro a moziban), hogy irigykedtek!

Aszonták, hogy ők is cserkészek lesznek. Én be is vettem őket, mert igen arravaló fiúk. Pufi úgy tud verekedni, hogy még a ferencvárosi pasiktól sem ijed meg. Zoro meg majdnem a legjobb futballista az V. osztályban. Igaz, hogy nem nagyon jó szokott lenni a bizonyítványuk, de ez már így van: az életrevaló fiúkra mind pikkelnek a tanárok.

Most már megvan az örsünk és tanuljuk a törvényeket. De mi nemcsak tanuljuk, hanem mindjárt meg is valósítjuk.

Zoro mondta, hogy a II. törvény azt jelenti, hogy egy magyar fiúnak sokat kell futballozni, hogy híres legyen és dicsőséget hozzon a magyar színre. Igaza is lehet, mert Koszter atya is ezt írja a legújabb regényben, hogy jó futballistáknak

kell lenni. Azért mi minden nap futballozunk (mikor azok a nagy hidegek voltak, akkor a Kati engedte meg, hogy a konyhában játsszunk, de aztán nem engedte, mert véletlenül leütöttünk egy csomó tányért). Most már szabadban is teljesíthetjük ezt a legfontosabb kötelességünket. Az egyik kép éppen azt mutatja, amikor megyünk a Vérmezőre, hogy hazafias kötelességünknek eleget tegyünk.

A másik kép is azt bizonyítja, hogy én komolyan veszem a törvényeket. Ahol csak tudok, segítek. A multkor is, amikor láttam, hogy az Andrassy-úton nem tudja a rendőr jól igazítani a forgalmat, odaálltam és segítetttem neki. Csak az volt a baj, hogy a rendőr nem figyelt rám és néha másfelé mutatta a menetirányt. De ő járta meg, mert az emberek inkább figyelnek egy cserkésze, mint a rendőre. Így aztán arra mentek, amerre én mutattam és majdnem elgázolták a rendőrt.

Csak az a csúnya, hogy még neki állt feljebb és elzavart. Azt mondta, hogy bekísértet, ha forgalmi zavarokat csinállok. Tetszik látni! Még nem érti meg a társadalom a cserkészteket. De azért én tovább is a cserkészúton maradok.

Jó munkát kíván Misi.

Híven teljesítjük kötelességünket.

Segítettem a rendőrnek.

II.

Egy héttel később, az esti meghitt beszélgetés óráiban azt mondotta Komáromy-mamuska a férjének, annak a komoly szemű, nagy embernek:

— Úgy látom, öregem, Előd parancsnok úr megint valami nagy tervet forral a fiúkkal. A mi Lackónk egy hét óta úgy tanul. Olyan lázas igyekezettel és kitartással, mint még soha eddig, csak hogy minden második délután 2–3 órát a cserkészotthonban tölthessen. Megengedem neki, mert igazán megérdemli; de nagyon kíváncsi vagyok rá: vajjon mire készülnek?

— Vajjon mire készülnek? — ezt kérdezték mindenfelé a súlyom-szülők ezekben a napokban; de hiába kérdezték: a „csitt“ jól őrizte a psycho-football titkát.

*

Két hétig trenírozta a négy tizenegyes csapatba osztott fiúkat Előd parancsnok úr. Amidőn a játék szabályaival és menetével a legügyetlenebb is tisztában volt már, akkor egy szép délután összegyűjtötte őket mind maga köré. Csillogó szemek koszorújától övezve, kezdte meg a nagyfotosságú beszélgetést.

— Psycho-footballt fogunk játszani — mondtam a legutóbbi csapatgyűlésen. Nos, ki fejtette meg ennek a rejtélyes szónak a jelentését?

Csend. Hiszen két hét óta egyeben sem török a fejüket, mint ezen és hiába, még Géza is-tanácsstalanul áll a titokkal szemben, pedig már a görög szótárt is kiforgatta érte.

— Psycho-football annyit jelent, mint lélektani alapon megjátszott football — magyarázta Előd úr —. Értitek?

— Nem értjük, parancsnok úr, — vallotta be Barna Feri, a rajvezető, a többiek helyett is.

— Nézzétek: Két csapat áll szemben egymással. Az egyik pompás lábtechnikával rendelkezik, és amikor lábak rohannak vagy harcoknak a labdáért, mindig ő van fölül. A másik párt ésszel, ravasz fogásokkal dolgozik; meglátja és kihasználja az ellenfél minden gyengeségét, előnyös helyzeteket dolgoz ki magának és a szellem fölényét veti latba a láb ügyessége ellen. Mit gondoltok, melyik fog győzni?

— Az ésszel játszó, intelligens csapat — sietett felelni Kari, a szakértő.

— Úgy van. Na most képzeljétek el, mi lesz, ha jön egy harmadik csa-

pat, amely éber cser.észlélekkel ellenfele lelkét lesi meg; kiolvassa a gondolatot a fejéből, mielőtt az megszületnék, meglátja minden szándékát azonnal, még mielőtt ideje lenne azt végrehajtani és a technikai ügyesség meg a játékintelligencia fölött még a sasszem és a lélek erejét is a játékba dobja? Nos, lesz-e ennek a csapatnak legyőzője?

Nem, a fiúk érezték, hogy a gondolatolvasás tudományával felszerelt csapattal nincs együttes, amely megbirkózzék. Csak hogy ez — gondolatolvasó footballisták — egészen szokatlan, sőt... de nem, az lehetetlen: ilyen játékosok nincsenek a világon.

A parancsnok úr mosolyogva nézte őket. — Ki tanul vívni közületek? — kérdezte hirtelen.

A fiúk több mint a fele feltartotta a kezét.

— Nos, amikor felálltok a porondon és kardotok az ellenfél acélját keressze, az ugrásrakész várakozás pillanataiban mit néztek: a másiknak a kardját?

— Nem, a szemét nézzük.

— Ugy-e? Mert a szemben ülnek a gondolatok és nekem a másodperc tizedrészével előbb az ellenfelem szemében meg kell látnom, hogy mit akar, mert ha egyszer már mozdul, a villámgyorsan cikázó kardot a szememmel sem tudom követni, nem hogy ütését kivédeni tudnám. A vívó minden mozdulatát a szem alig észrevehető megvilánása előzi meg és nincs ember, aki ezt a végtelenül finom szemjátékot le tudná szokni. Nagystílusú vívóverseny megnyeréséhez természetesen kell elsőrendű vívótechnika, csak hogy az magában kevés: az fog győzni mindig, aki az ellenfél szemén keresztül a lelkét figyeli meg.

— Ez igaz, parancsnok úr, — szólt közbe Debrőy Józsi, a II. raj vívóbajnoka. — De a football?

— A footballnál ugyanez a helyzet. Ha mi sok gyakorlás útján elsőrendű játéktudásunkra tennénk szert, amely, mondjuk, elérné a magyar bajnokság játéka színvonalát, akkor még mindig ki lennénk téve olyan tényezőknél, mint pillanatnyi hangulat, játékszerencse, vagy a közönség szuggesztív ereje és mérkőzéseink egy részét elveszítőnk. Ha minden egyes játékosunk a labda helyett az ellenfél szemét figyeli és a szem villanásából előbb látja minden szándékát, mielőtt az benne magában öntudatosává válnék, akkor a lélektani alapon kidolgozott footballstílusunk-

Nem esett gól egy sem.

kal verhetetlen, legelső játékosai vagyunk a világnak. És én ezt akarom elérni veletek: megcsinálni az abszolút footballt, és a matematikai bizonyossággal legyőzhetetlen footballcsapatot.

Mély lélekzés szakadt fel a fiúk melléből. A terv arányait, kivitelét, következményeit még nem tudták áttekinteni, de a gondolat nagysága mintha ütötte volna őket. Nem egy fantázia látta már a sólymokat, mint verhetetlen psycho-footballistákat messze, külföldi footballpályákon, és a nagy sejtések izgalma futott végig az idegeiken. De... vajjon...

— De parancsnok úr, lehet ezt?.. — adott hangot Lackó a hirtelen felmerülő általános kétségeknek.

— Ejnye Lackó, hát hívtalak én benneteket valaha lehetetlen vállalkozásra? Különben — próbáljuk meg. Beállok a footballkapuba, mint kapus, hátvédek és minden segítség nélkül. Ostromol az egész csapat. Aki nekem egy órán belül gólt rúg, minden gólért egy tábla csokoládét kap. Gilt?

Egetverő hurrával rohanta meg a csapat a footballkaput és most egy órán át egyetlen férfi állt szemben két raj edzett, macskaüggyességű, sportban, táborokban acélossá kidolgozott, csupa-erő cserkészfiúval és védte a kapuját. Egy óra hosszat szállt, gurult, süvöltött a labda a kapu felé és amikor a hatvanadik perc végén a fiúk körülvették a parancsnok urat, Előd úrnak egyetlen szellet csokoládét sem kellett fizetnie. Nem esett gól egy sem: a férfi megvédte kapuját.

— Parancsnok úr, a legjobb kapus, akit világeletemben láttam! — fejezte ki az általános véleményt Kari, a footballszakértő.

— Abszolút kapus! — dörmögte Boda Péter a Lackó fülébe.

A parancsnok úr nevetett.

— Dehogyan, fiúk! Az én technikai tudásom sem nagyobb akármelyik magyar játékosénál; csakhogy én a szemetekből mindig előre láttam, hogy melyik lábbal hova, melyik ponton akartok löni és mielőtt lábatok a labdát érintette volna, én már mozdultam, hogy útját álljam. A legveszélyesebb tizenegyeseket kivédem, mert a lövő szemének megvillanása, amely a gyors kémlelő pillantás után a tetre mozdulást jelzi, megmondja nekem a lövés irányát: mikor ő lő, én már vetődöm a labdáért és bár mind a két mozdulat a másodperc századrésze alatt játszódik le, én vagyok az, aki előbb mozdulok kettőnk közül. Én nem üldözöm, hanem várom a labdát és az

kifelé úgy látszik, mintha mindenkinél gyorsabb lennék. — Nos, hát hisztek már a lélektani footballjátékban és akartok velem psycho-footballt tanulni?

Hogy hittek-e?

Hogy akartak-e?

Hát ha azt mondja nekik e percben, hogy ostromolják meg a bengáli tigris ketrecét: nem rohantak volna-e gondolkodás nélkül a parancs teljesítésére? Lackó arca égett, keze önkéntelen a parancsnok úr kezét szorongatta, Zsiga indián táncot járt, a kis Bauman Szeppivel a II. raj a raj-csatakiáltást süvítette és a Boda Péter mozdu-

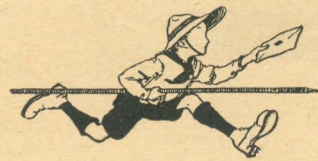
Boda Péter.

latlan komoly arcában parázként égett a két villogó szeme. A sólymok mindenre készek voltak.

A parancsnok úr csendet intett. „Most otthon engedélyt kértek a szüleitektől arra, hogy minden második délután footballtréningre jöhessenek. A szegény fiúk felszerelését a csapatpénztárból utalom. A tréning-alapfeltételek: kifogástalan tanulás az iskolában. A psycho-footballról, nagy terveinkről és mindenről, ami a titkunkkal összefügg, a legmélyebb „csitt!“ Szervuszatok! Jó munkát!“

Aznap éjjel minden sólyom diadalmas küzdelmekről, babékoszorúkról, világhírről álmodott. Lackó álmában a történelemtanár úr tizenegyeseit védte olyan tüzzel és élénkséggel, hogy reggel a puszta padlón ébredt fel. Kipottyant az ágyból.

Folytatása

következik.

Olvassatok sokat, de mindig csak jó könyveket. A jó könyv jó barát — szeressétek, a rossz könyv gonoszlelkű cimborá — kerüljétek.

A GAZDASÁGI HIVATAL FILMKÖLCSÖNZÉSEI.

Az alábbi kölcsöndíjak csak *egyszeri* játszásra értendők, Budapesten átvéve. — Amelyik csapat postai szállítást kíván, úgy a kölcsöndíjakhoz hozzájön a postai szállítás és biztosítás díja is, ami cca 5–8 pengő. — „Országos cserkész- és levante zászlóavatás Gödöllőn.“ Kötések már előjegyezhetők.

1. Cserkészidil	187 m	4.50 P
2. Jamboree 1924 (Dánia)	750 „	18.— „
3. Jamboree 1925 (I. kerületi)	440 „	13.— „
4. Pista Sólyom lesz	40 „	9.— „
5. Nemzeti Cserkész Nagytábor	1400 „	40.— „
6. Gödöllői zászlóavatás	330 „	8.— „

ÚJ PÁLYÁZATUNK.

Feleljetek erre a kérdésre:

„Milyen legyen a cserkészotthon berendezése?“

(Székely László 100/ö.)

Legyen a felelet rövid, szabatos, világos; de nem elegendő egyszerűen felsorolni a berendezési tárgyakat, hanem meg is kell indokolni azoknak szükségességét és fontosságát. A rövidség felületességét sem jelent. A leírás legyen alapos, úgy, hogy annak alapján valóban be lehessen rendezni egy otthont. Nagyon helyes volna, ha a dolgozathoz tervrajzot is mellékelnétek, vagy beküldenétek annak az otthonnak (esetleg csak egy-két berendezési tárgynak) a fényképét, amelyet ti különösen jónak, szépnek, vagy kiválóan ötletesnek gondoltok.

A dolgozatok beküldésének határideje február hó 4.

Pályadíjak: I. díj 5 P, II. díj 3 P, III. díj 2 P.

CSERKÉSZFIÚK IRÁSAI.

MADARÁSZ LALI

A „Fecske-örs“ tagjai pár nap óta szomorúan jártak-keltek az otthonukban.

— Nem, fiúk! Ezt nem lehet tovább elnézni — adta ki a jelszót Timár Zsiga, — igazán szomorú, ami Madarász Lalival történik!

Madarász Lali a fecskék örvezetője volt. Mindenki a legjobb cserkésznek tartotta az egész csapatban.

— Tudjátok, hogy télvíz idején kabát nélkül kell járnia — füzte tovább a szót Kovács Bandi. — Mostanában már alig tud tanulni hideg szobában és édesanyja is beteg, bizony csóstitül szakadt rá a veszedelem.

Sajnos, úgy volt minden, ahogy a fiúk elmondották. Madarász Lali szegény szülők gyermeke volt, apját korán elvesztette és özvegy édesanyjával élt együtt egy kis hónaposszobában. De jöttek a még szomorúbb napok. Édesanyja megbetegedett... orvos... patika... gyógyszer és végül elment az a kis pénz, amit Lali a magántanítással szerzett. Beállt a tél, Lalinak nem volt télikabátja... mind szomorúbb lett Lali, arca sápadtabb, beesettebb... s homlokára öregedő ráncokat vontak az élet korán ránehezülő gondoljai.

Jószívű fiúk voltak Lali örsében mindannyian. Mindegyiket bántotta Lali szerencsétlensége és égett bennük a vágy, hogy csak valamennyivel is segítsenek Lali szomorú helyzetén.

Uj rovatunk. A mai számmal egy új, már régen óhajtott rovatot nyitunk meg „Cserkészfiúk írásai“ címen. Ebbe a rovatba csak cserkészfiúk írhatnak (tehát öregcserkészek, cserkésztisztek nem). Itt akarunk helyet adni annak a sok kedves írásnak, amellyel elárasszák a szerkesztőséget ambíciózus, gyakran tehetséges cserkésztestvéreink. Ezek az elbeszélések, versek, rajzok még nem ütnek meg a M. Cs. színvonalát, de igen sokszor komoly törekvést árulnak el. Olvassátok hát szívesen fiúk a „cserkészfiúk írásait“. Aztán induljon meg a nemes verseny: ki tud szebbet, értékesebbet írni? Minden vonatkozású írásnak lesz itt helye: vers, elbeszélés, novella, cserkésztörténet, praktikumok, humor (jó vicc), ismeretterjesztés, rajzok... mind beleférnek ebbe a rovatba, ha megütik az itt kívánt, kisebb igényekkel mért mértéket.

Szülők szövetsége. Szép és értékes gondolat a „szülők szövetségének“ a gondolata. A 38-as Honvéd cs. cs. vezetősége a január 8-án megtartott népes szülői értekezleten ezt az elgondolást meg is valósította. A szülők elhatározták, hogy akár ipari munkákkal, akár vásárlásokkal, vagy egyéb lehető módon (zeneoktatás) támogatják egymást. A csapat vezetősége

— Pénzt biztosan nem fogad el, fiúk! — mondotta Timár Gyuri, Timár Zsiga öccse. — Ajándékot sem fogadna el ellenszolgáltatás nélkül. Valami más módot kell kitalálni, hogy azt pirulás nélkül átvehesse!

Tanácskoztak a fiúk még vagy fél-óraig, azután örömmel állt föl mind-egyikük, Szabó Laci — a segédörvezető — pedig így szólt:

— Majd beszélni fogok a parancsnok úrral. Azt hiszem, nem lesz nehéz keresztülvinni az ötletet.

Boldogan mentek haza a fecskék: tíz cserkész, tíz meleg, cserkésztestvériesen érző szív.

Két nap múlva az otthonban a parancsnok úr beszélt az összegyűlt cserkészekhez:

— ...tehát a díj 100 pengő. A pályátétel: tessék a tíz cserkésztörvényt röviden, de alaposan megmagyarázni, úgy, hogy a cserkészek ne csak ideg parancsoknak, hanem szívhez szóló komoly intelmeknek is lássák azokat. Tekintve az idő rövidségét — egy hét a pályázati idő, — jó lesz minél hamarabb hozzáfogni a törvényt magyarázatok kidolgozásához. A pályázatot különösen az örvezetők figyelmébe ajánlom. A pályadíjat a cserkészcsoport egyik jóakarója fedezi.

A „Fecske-örs“ összemosolygott. Alig észrevehetően, boldogan; szívüket is úgy hevítette valami jó, nemes cselekedetnek a boldogsága.

Ők tudták, hogy miért!

Madarász Lali pedig örömmel hallgatta a parancsnok úr szavait. És azzal az érzéssel ment haza, hogy a pályázatot neki meg kell nyernie.

És ha megnyeri! — lesz pénz orvosra, orvosra, sőt talán még neki is jut egy olcsó télikabátravaló.

Ha megnyeri!

És meg is nyerte!

Az összes pályázat közt Lalié volt a legjobb. Ezt még a szerény Lalinak is el kellett ismernie. Bizony a többiek egyáltalán nem sikerültek.

*

És megint elmúlt egypár nap.

Templomba mentek a fecskék. S amint a templomhoz értek, Lalit látták feljűk közeledni édesanyjával.

Lalin új télikabátja volt és boldogan vezette felgyógyult édesanyját.

A fecskék szerettek volna kacagni örömeikben. Érezték, hogy valami nemes, boldog pillanatnak lettek a tanúi. Örömmel üdvözölték Lalit, akinek arca már nem volt sápadt, aki már nem volt szomorú, akinek édesanyja nem volt beteg és akit boldoggá tett egy szép cselekedet.

És a fecskék, amint látták Lalit örülni, kacagni, tudták, hogy beköltözött a boldogság egy szomorú, elhagyatott hónaposszobába.

Wiener János

s. örvezető, Szolnok.

minden szülőnek megküldi a cserkészek szüleinek foglalkozás szerint csoportosított címjegyzékét, hogy a szülők segítségére legyenek ezzel is. Nagy nyeresége a csapatnak Szomor Béla lelkes, r. k. hittanár, a szervező biz. elnöke, aki a Szent István-egyházközseget is képviseli (bár nem hivatalosan) és kiváló egyéniségével a csapat szellemét irányítja. Karitatív tekintetben fáradhatatlan munkát fejt ki, számos cserkészt juttatott karácsonykor télikabáthoz, cipőhöz stb. A szegénysorsú cserkészek felszerelése javára a Szent István-egyházközseget ad évente segélyt. Karácsonykor több nyomorban élő cserkészcsoporthoz juttatott el a csapat természetbeni segítséget. A katolikus és protestáns cserkészek egyformán részesülnek természetesen segélyben. A csapat zenekarral és cserkészapródrajjal együtt 162 tagot számlál, ezek közül 82¹⁰ katolikus, a többi protestáns.

Uj rekordot akar felállítani a repülés terén ifj. vitéz Horthy István. A koratavasszal ifj. vitéz Horthy István, a Műegyetemi Sportrepülő Egyesületének elnöke, vizsgázott pilóta, a kis 12/18 LE. Thoroczka-Lampich-gépen megkísérli Kaszala Károly világrekordjainak megdöntését. A rekordjavításra Kaszala véleménye szerint nagy a remény, mert — mint köztudomású — Kaszalanak annak idején még igen sok tartalékbenzinje maradt. Ugyanakkor Kaszala az újabb 35 és 60 lóerős modellekkel óhajt kísérleteket tenni és a magassági rekord ellen intéz ostromot.

A „Magyar Cserkész“ 1927. évfolyamának néhány kötött példánya kapható még a G. H.-ban. Aki nem tudná, hogy mennyi értéket jelent ez a hatalmas kötet,

az olvassa el figyelemmel „Mit adott és mit kapott a Magyar Cserkész 1927-ben“ című cikkünket. Azonnal meggyőződhetik róla, hogy ennél tartalmasabb, érdekesebb, itjúságnak inkább való könyvet nem lehet találni a magyar könyvpiacra. Különösen csapatoknak — ha ugyan nem gyűjtötték maguk össze a példányokat — nagyon ajánljuk, szerezzék be az 1927. évtolyam bekötött példányait. Siessünk! A készlet kifogyóban van.

Motoros-futballcsapat van alakulóban. Puch János, kiváló motorkerékpáros a MAC-ban akarja megszervezni ezt a csapatot. Kissé nehezen indul a dolog, mégis megvan rá a reménység, hogy tavaszra sikerül a motoros-futballistáknak bemutatkozniok.

Minden cserkész ismeri a „Gyimesi havas alján“ és „A madár azt fütyüli már az ágon“ kezdetű szép nótákat. Cserkészdalokönyvünk is közli, mint népdalokat. Figyelmeztettek bennünket arra, hogy a népdal jelzés téves, amennyiben mindkét nótának (a dallamnak) Szilágyi Béla, volt tényleges főhadnagy a szerzője, akit így, mint a cserkészek két kedves nótájának a szerzőjét, lapunk hasábjain is melegen üdvözlünk!

A róka. Még élénk emlékezetünkben élnek elcsatolt kedélyes tótjaink, akiknek leleményessége és kedvesen hibás magyar beszéde sok humort szolgáltatott Nagymagyarországnak.

Janó, az éhes róka esetét — mely soványan bebújt a lyukba, de odabent púposra jőllakott és nem tudott kijutni a szabadba — így adja elő:

„Egyszer a róka ehetném, lukbá bebújt, ott jólaktá magát, dombos az ódál, lett, nem lehet ám gyere ki!“

I. KERÜLET.

Igazolások. *Tiszti igazolás:* Virág József 9 cs., Kováts Zoltán 323 cs., Gaál Géza 329 cs., Szold Ferenc 191 cs., Dr. Szold Endre 191 cs., Gacs János 90-ös cs., Guszmán Frigyes 30-ös cs. Schumy Félix 30 cs. *Tiszti átigazolás:* Csider János a 323 csapatától az 1 cs.-hoz, Gresz Feerenc a 169 cs.-tól a 329 cs.-hoz, Pályi Sándor a 4 cs.-tól a 26 cs.-hoz nyert átigazolást. *Id. vezetői igazolás:* Jaros Pál és Kubovics Gyula a 147 cs.-hoz, Boltzár József és Oleják Károly a 187 cs.-hoz, Szántó Ferenc 220 cs.-hoz, Gáspár Pál a 269 cs.-hoz, Grétsy Alajos a 309 cs.-hoz. *Segéd-tiszti igazolást nyertek:* Buchbinder Endre a 191 cs.-hoz és Gergely Lajos a 315-től átigazolván a 329. csapathoz.]

Csapatfeloszlítás. A 21. VIII. G. (Tavaszműzö-u. Zrinyi reálgimn.) 233. Hunyadi (IX. Üllői-úti polgári isk.) 303., 305., 322., 325. 331. sz. csapatokat az O. I. B. feloszlatta.

Az I. kerület a kerületi Híradót ez év elejétől kéthetenként nyomtatásban adja ki. Csak hivatalos közléseket tartalmaz s így hivatalos körlevél jellege van, amelynek intézkedéseit minden csapatnak meg kell tartania. A „Kerületi Híradó” igen szerencsés formája a kerületi lapnak. Jól, röviden szerkesztik, ép ezért olcsó, sőt tekintettel arra, hogy egy csomó levelezést feleslegessé tesz, még megtakarítást jelent.

A tiszti továbbképző tanfolyam, amely november és decemberben folyt, befejeződött. Sokan látogatták. Komoly erkölcsi sikere volt.

Az őrsvetetői tanfolyamon, melyet a 7, 13, 15 és 270 számú csapatok otthonában tartott meg a kerület, 325-en vettek részt mindvégig. A tanfolyam hatása igen jó volt.

Táncmultságot bármilyen cserkész-ünnepi kapcsolatban rendezni tilos. A K. I. B. azonban adhat engedélyt kizárólag táncünnepek tartására. (K. I. B. határozat.)

II. KERÜLET.

A miskolci Kálvinszövetség 758. sz. „Melius“-cserkészcsapatának huszonegy apródja bensőséges ünnepség keretében tett fogadalmat múlt év dec. 18-án, a miskolci ref. főgimnáziumnak zsúfolásig megtelt tornatermében. A 194. számú „Széchenyi“-cserkészcsapat zenekara több számmal szerepelt az ünnepen. A megnyitóbeszédet *Novotny Gyula*, az apródok vezetője mondta, az ígéretet az apródokból *Zsupán László* II. ker. ü. v. elnök vette ki. A megkapó ígértétel után karácsonyfa-ünnep volt, amelyen sok kedves és szép szavaltat után *Enyedy Andor* mondott hatásos beszédet a cserkészmozgalomról. *Dercsényi István* parancsnok pedig a karácsonyról szólt. Az ünnepség úgy anyagilag, mint erkölcsileg fényesen sikerült.

III. KERÜLET.

Őrsvetetői tábor. Kerületünk december 27-től január 2-ig őrsvetetőképző tábort tartott. A tábor programja az idő rövid volta miatt túlnyomóan

elméleti volt. A tábor gondos előkészítése végigvonult az egész táboreten. A résztvevők megkaptak minden szükséges tudnivalót, amelyet a jó őrsvetetőnek tudnia kell. A főérem kerületünk ügyvezető elnökéé: Schelken Oszkár tette lehetővé az ilyen tábornak igen megfelelő elhelyezést. A tábor parancsnoka m. Nagy János (50/ös) cserkésztsízt volt, aki igazán teljes odaadással és mintaszerűen vezette a tábor életét. Az előadók voltak: Schelken ü. v. elnök, Farkas, Vargha, Bódy, Keleti, Szunyogh, Jancsó parancsnokok és Benda tanító úr. A tábor létszáma: a parancsnokon és segédtársain, 3 segédtisztén kívül: 30.

Cserkésztsízi értekezlet. A zala-megyei cserkésztsízt december 6-án tartották összejövetelüket Keszthelyen. Résztvett az értekezleten Schelken ü. v. elnök is. A pünkösdi 12 napos megyei tábor részleteit beszélték meg először, majd Krizsala F. (74.), Horváth J. (77.) és Bódy Z. (71.) parnokok tartottak előadást.

A kerületi székház építésének előkészületei javában folynak. Már igen szép eredményről számolhat be a Ker. Sz. Ép. Bizottság eddig is.

A kerület zenekara, amelyet a 48. cserkészcsapat zeneraja alkot, igen nagy lépésekkel halad előre. Decemberben hat alkalommal szerepelt teljes sikerrel.

Karácsonyi ünnepeket rendeztek az eddig beérkezett jelentések szerint: a 72. Bocskay, 71. Zrinyi, 78. Vas, 65. Petőfi, 53. Jurisich és a 359. Vajda cserkészcsapatok.

V. KERÜLET.

A bajai 560. sz. IV. Károly cs. csapat bensőséges ünnepet ült karácsony másodnapján. Az iparos ifjakból álló csapat I. raja bemutatta a betlehemes játékot. Többen szavaltak. *Unterreiner Károly* parancsnok beszédet mondott. A vallásos és hazafias alaphangulatú délutánba a cserkészek tiszta derűjét is belevitték a tréfás számok, azután pedig kedélyes teázással telt el a délután. A szent estén testületileg vonult a csapat az éjjeli szentmisére, amelyen a csapat tagjai ministráltak.

Átszervezés. Az 550. sz. Baross-cserkészcsapat parancsnoksága január 1-vel régi II. és III. raját egy (II. sz.) rajjává vonta össze; régi IV. raja pedig a III. számot vette fel. Ezzel egyidejűleg a régi II. rajból kivont öregcserkészeiből Teszár Zoltán st. vezetésével mellett önálló öreg őr alakult; Nagy Béla rajvezető pedig stisztjelöltté nevezetett ki.

Szeged. Az 550. sz. Baross-cserkészcsapat december 26-án d. u. tartotta meg karácsonyfa-ünnepélyét. A sötét teremben Kaposy Gyula parancsnok gyertyájánál kigyúltak a rajparancsnokok gyertyái s azokon keresztül százhusz fiú égőtűze lobbant fel a karácsonyfára. A pásztorénekek után Kaposy parancsnok a szomorú fenyőfáról beszélt; Czigler Arnold a Csapat-szervező Testület nevében szólt a fiúkhöz, Temesváry István karácsonyi éneket szavalt. Ezután mutatkozott be a csapatnak karácsonyi darabokkal az I. rajból alakult V. kerületi fúvószenekar. Majd tea, tomböla, sok ének következett s végül a zenekar a Himnusszal zárta be az estét.

A 184. sz. „Csaba“-csapat december 21-én este rendezte bensőséges körben karácsonyestjét. A fiúk hoztak karácsonyfát, azt ügyesen feldíszítették. S a ragyogó karácsonyfán kigyúltak a gyer-

tyák. Ünnepi hangulat ülte meg a fiúk tiszta lelkét. Bensőséges ima után az egyik őrsvetető felolvasta Jézus születését s bibliai magyarázat keretében fejtegette, mit köszönhetünk mi Jézusnak, mint cserkésznek. Parancsnokunk, Laci bácsi elmondta egyik karácsonyestjét, ott az olasz sáncárokokban; a szeretet meglágyította a zord katonák szívét... Jöttek a szebbnél-szebb szavaltatok, karácsonyi vonatkozású felolvasások... Mára mindenki a legjobbat igrzekezett előadni. Az ünnepet közös uzsonna követte. Régi csabai szokás szerint „mákosgubót“ csináltak szakácsaink. (Csabán minden házbán ez a karácsonyesti tészta.) Pompásan sikerült uzsonna után kigyúltak még egyszer a gyertyák; a csillagszórók szórta szerte az ezer apró csillagot. Egy kis színdarabot is előadtunk s Laci bácsi imájával és a Himnusszal zártuk ezt a belső és nagyon kedves ünnepélyünket.

Szombaton délután a fiúk összehordtak kalácsot, süteményt, ruhát, cipőt s mindazt amit ők már nem használtak, de még használható volt s azt a Jézuska nevében — mint eddig is mindig — szegény, nyomorgó családokhoz vitték széjjel... *Gyinka.*

A 157. sz. Damjanich-cserkészcsapat december 17-én este 5 órakor tartotta bensőséges, szép karácsonyfa-ünnepélyét. A szülők és érdeklődők meghatva hallgatták a kedves műsort, majd a „karácsonyagyujtás“ után derült hangulatban vettek részt a cserkészek rendezte szertettünnepségen. December 18-án karácsonyi vásár nyílt meg, amelyen a csapat tagjai mutatták be szorgos munkájuk eredményét az érdeklődők őszinte bámulatára. Úgy a karácsonyfa-ünnep, mint a karácsonyi vásár azt igazolta, hogy a csapatban derék munka folyik. A rendes cserkészmunkálkodáson kívül könyvkötő őr alakult, mely három hónap óta működik. Az őr tagjainak száma 10. A zenekar 14 tagból, az énekkar 25 tagból áll. 12 tagból álló kerékpáros őrse is van a csapatnak.

Hivatalos látogatás. *Vitéz Máriaföldi Márton dr.* az V. cserkészkerület ügyv. elnöke 1927 nov. 6–7-én tartott szjemlét a bajai cserkészcsapatok felett. Minden csapatot külön-külön meglátogatott és mindenütt szeretetteljes buzdító szavakat intézett a cserkészekhez. Ugyanekkor az ő elnöklété és *Gondán Felicián dr.* I. B. ügyv. elnök vezetése alatt Bácsbodrog vármegye és Baja thj. város Intéző Bizottsága gyűlést tartott, melyen *Gondán dr.* tájékoztatta az I. B. eddigi működéséről és örvendetes anyagi helyzetéről. November 7-én a vármegye és város vezetőinél, akik a cserkészet nemesiszívű pártfogói, tett tisztelő látogatást a kerületi ü. v. elnök.

VIII. KERÜLET.

A 118. sz. kecskeméti csapat őrsvetetői kurzust rendez.

Társadalmi szolgálatot teljesítettek december hónapban a 108., 121. és 152. számú csapatok.

858. sz. jászberényi csapat avatása és első fogadalomtétele december 11-én volt. A központot Gacs J., a kerületet Siemeister János ker. vezetőtsízt képviselte.

A jászapáti iparostanoncok csapata bensőséges ünnep keretében avatta fel otthonát és azután karácsonyi ünnepet rendezett szép erkölcsi sikerrel.

A 110. sz. Bethlen Gábor-cserkészcsapat hírei: December 11–12-én részt

vett a csapat a kecskeméti nagy protestáns karácsonyi vásáron játékokkal és hasznos dolgokkal. Az erkölcsi és az anyagi siker kielégítő volt. December 18-án a 110-es csapat meghívására átjöttek a nagykőrösi 851-es Szécsy Dezső iparoscserkészek mintegy negyvenen. Ugyiszintén vendég volt e napon a kecskeméti 853-as Katona József-cserkészcsapat is. A napot mindannyian kellemesen és jólélekkel éltük végig. A program a város megtekintésével kezdődött, kora délután a 110-es csapat szervezőtestületének elnöke, Muraközy Gyula a 10. cserkésztörvényről beszélt a fiúk előtt. A rendelkezésre álló további idő — vonatindulásig — víg énekekkel, tábori zenével, jelenetekkel no meg teázgatással telt el. — Mikor este elváltunk egymástól, éreztük, hogy nem utolsó találkozás volt ez a csapatok közt.

1927 október 31-én töltötte a csapat fennállásának 7-ik évét. Ez alkalommal a szülőket is meghívtuk és hol komoly, hol víg szóval és énekekkel vetettünk pillantást a múltba és reménykedtünk a jövőben. Kifejezésre jutott az a gondolat, hogy a bizó és reménykedő fiú mindig megtalálja a maga életének célját a cserkészletben.

IX. KERÜLET.

Karácsonyi ünnep a 190. „Egyetértés“ cserkészcsapatnál. Igen szép és tartalmas kis karácsonyest rendezett a 190. „Egyetértés“ cserkészcsapat otthonában december hó 23-án este. A csapat összes tagjai, vének, öregek, ifjak, a csapat szervezőtestületével az élén mind ott voltak, hogy mint egy nagy család együtt üljék meg a szeretet szent ünnepét. Úgyesen, cserkészlelekkel összeállított műsor keretében Benedek Sándor szervezőtestületi elnök magas szárnyalású és lélekemelő ünnepi beszédben méltatta a karácsony szent ünnepének jelentőségét. Több cserkész méltó szereplése után Alberty Nándor csapatparancsnok osztotta szét, pár szó kíséretében, a csapat tagjai között a szerény, de hasznos ajándékokat. Minden egyes fiú kapott ajándékot, ki ezt, ki azt, sőt a fiúk kistestvéreiről sem feledkezett meg a parancsnokság.

„**Tiszti gyűlés Nagykállóban**“ című legutóbb megjelent kerületi hírből többek közt az volt, hogy a ker. ellenőrző a „cserkészbolt“ jelentőségéről beszélt s azt melegen ajánlotta a csapatoknak. A tiszti gyűlésen a nagykállói igazgató megjegyezte, hogy az intézet számára tornacipőt a cserkészboltban rendeltek s kiválóan jó árút kaptak nagyon olcsón. E hírünkkel kapcsolatban a Magyar Cserkészek Termelő és Értékesítő Szövetkezete (amely nem azonos a cserkészbolttal) annak közlésére kért fel, hogy az említett tornacipőket cégük szállította Nagykállóra.

SZERKESZTŐI ÜZENET

P. J., Szeged. Az előírás szerint a cserkész rangjelzését az ing vállpántjára varrva hordja. Külön vállpántot csak az öreg cserkészek viselhetnek. Ez a vállpánt kakiszinű. Ez a magyarázata a dec. 15-i hirdetésnek. — **„Kis Pacsirta.“** Mások ír meg a nevedet. Ne félj, a szerkesztő bácsi nem árulja el az inkognitodat, de ő akarja tudni, hogy kik a munkatársai. Az ilyen névtelen levelekre nem is szoktam válaszolni. De ez egyszer neked mégis válaszolok. Sajná-

lom, hogy nem sok öröme lesz a válságban, de hát jobbat nem írhatok: A verseid nagyon zavarosak. Csupa szó, szóvirág. Ezek a szépen csengő szavak aztán elnyomják teljesen a gondolatot, amely nagyon homályosan szerezkedik a sorok között. Sokszor egyszerűen érthetetlen írásod. Például a „Boldog újesztendő“ben így zengessz az újévhez:

„Égy nemzetünknek fáklafénye,
Lobogtasd dicsőn azt az égig
S vezess az igazság ösvényére,
A glóriás szabadság fényéig.“

Szép, szép, de nem értem! Te érted? Akkor léggözelebb próbáld értelmesen megírni. De ne siess az új írással. Inkább tanulj, olvass még sokat! — **K. Gy., Pécs.** Hát biz' az szomorú, hogy most érdeklődöl a fagyás ellen való védekezés módjáról, amikor már megfagyott a lábad, füled. Ezt igazán szégyellem. Egy cserkésznek nem szabad lefagyania egyetlen kiránduláson. Így jár azonban az, aki csak vidám, de nem agondol. Egyébként lásd a M. Cs. VIII. évfolyamának 46 ik oldalát. — **G. J., Bonyhád.** A „The Scout“ címe: „T. S.“ Officer, 28 Maiden Lane, London, W. C. 2.; a cikkeket Kápolnai József cserkésztiszt fordítja; szalmazsák egyelőre nincs; a díjat elküldte a G. H. Kár, hogy a pályázaton nem veszel részt. Pályázni akkor is lehet, ha díjra nincs szükséged. — **Dugó Janika.** Ne haragudj Janikám, de beszüntetem veled a levelezést. A kritikát, mégha maliciózus is, szívesen veszem, de te, fiacskám, az álnév alatt kezdesz már túllőni a célon. Azt még a legdugójaniakból cserkészeknek is illenék tudni, hogy a nála legalább 15—20 évvel idősebb bátyjairól és bátyjaihöz egy picike szerénységgel és tisztelettel kellene szólni. Ellenben szívesen diskurálnék veled, ha egyszer eljönne a szerkesztőségbe. Remélem, hogy a személyes találkozás eloszlatná mostani véleményemet rólad s akkor örömmel magyaráznék meg neked sok olyan dolgot, amit itt leírni hosszadalmas volna. — **V. F., Dunaföldvár.** Megvalom, leveledet nem egészen értem. A régi esetről nem nyilatkozom, mert az már nagyon a múlté, azóta szerkesztőség is, kiadóhivatal is változott. De a legújabb pályázati díjat remélem megkaptad? Ha igen, úgy rendben van minden. Ellenkező esetben írd. Egyébként leveledet nemcsak, hogy megbocsájtom, hanem egyenesen örülök annak, mint minden írásnak, amellyel cserkésztestvéreim felkeresnek. — **P. J., 550. ö.** Köszönöm a küldötteteket. Az „Ezeremester“-t közlöm. Szívesen vennék máskor is gyakorlati irányú, tanító cikkeket. De még jobban örülnék, ha a hozzávaló rajz is gondosabb lenne. — **Ifj. G. Gy., Kecskemét.** Hátis köszönet a képekért és a tudósításért is. Ha a képek élesebbek volnának, közölném azokat is. Isten áldása legyen szép lendülettel megindult cserkész munkatékton! — **B. J., 184. Csaba.** Köszönöm a tudósítást. Mások is várom. A bélyegköltéséget viselhetné a csapat. Egyszerűbb volna. De ha ez nem megy, akkor majd előteremtjük ezt a költséget. Leveledre levelben megy majd válasz. — **W. J., 196. Damjanich.** Örömmel köszöntiek Jankóm! Az írásaid még nem kifogástalanok, de gondos stílusod, meg látásod és érző szíved biztatólag hatnak. Naplótöredékben csupa sokszor megírt eseteket adsz elő. Kis novellád se hoz új gondolatot, de van benne valami kedves, naiv frissesség. Éppen ezért új rovatunk első cikkéül közlöm. Olvass sokat, Jankó s írd gondosan. De alapos

önkritikával élj. Ne elégedj meg egykönnyen magaddal, hogy majd egyszer az emberek megelégedjenek veled. — **Daloszajkú cserkészek.** Kedves leveledet köszönöm. Túlzottan, hálás vagy, kis „daloszajkú“-m. Az csak természetes, hogy szeretettel írogatok nektek s szívesen fogadom írásaitokat. Hiszen ti vagytok az én drága gyermekeim, akiket úgy szeretnék egyenként boldog, derék, kitűnő emberré, hűséges magyarokká nevelni. Ez az én életem célja. Ezért írok, ezért válogatom a nektek való elbeszéléseket, tanulságos cikkeket, ezért gyűjtögetem össze munkatársaimat, akik mind melegsívű, benneteket szerető emberek. Ezért nevelgetek új munkatársakat a ti soraitokból is. Téged is ilyennek szánlak. Az is leszel. De a most beküldött verseid elszomorítottak. Olyan búsak azok! Egy 15 éves cserkésznek nem szabad mindig és csak ilyen gondolatokkal foglalkoznia. Kis „daloszajkú“-m. Vidámabb, derültebb dalokat szeretnék hallani. Kacagást, amely onnan jön mélyről, a szíved közepéről! Még legjobban gyönyörködtem a „Szívek“ és a „Nagyot akarok“-ban. Ezekben van erő, akarat, hit, nemcsak csüggedés és hideg, fáradt, szomorú búsulások. Ez a két versed a legjobb mindenképpen, de forma és nyelv tekintetében még ezek sem állják meg a helyüket. A gondolataid eredetiek, sokszor a kifejezés is meglepő, de általában még szegényes a külső, amely a gazdag lényeket, az értékes gondolatot takarja. Csak tanulj, olvass sokat, hogy szókinccsed gyarapodjék s akkor majd egészen jók lesznek verseid, mert te látsz és érzel, épp ezért lesz helyed a költők között. — **D. E., 560. IV. Károly, Baja.** Köszönöm a tudósítást. Közlöm is, de természetesen rövidítve, mert ilyen részletesen nem írhatunk le minden csapatünnepet. De azért csak máskor is írd. Örülök, hogy olyan hű olvasója vagy a M. Cs.-nek. Derék dolog. — **K. K. Dombóvár.** A leánycserkészet egészen különálló szerv, amelynek a fiúcserkészzel semmiféle kapcsolata nincs. Épp úgy különálltőlünk, mint akár egy leányegyesület vagy egy kongregáció. Éppen ezért semmiféle kölcsönös tisztelgés nincs. Mi nagyon tiszteljük és nagybecsüljük a leánycserkészetet, mint minden nemestörékvésű mozgalmat, de semmiféle szorosabb kapcsolatot nem tartunk fenn. Közös ünnepet nem rendezünk, közös felvonulást nem csinálunk. A kölcsönös tisztelgést is mellőzendőnek tartjuk, hogy ezzel is kifejezésre jusson: a fiúcserkészet és leánycserkészet két egészen különálló mozgalom. — **F. K., 67. Deákúti.** Az 50%-os bolti árkülönbözetet csak a Szövetség kiadványaira vonatkoztathatjuk. Tudniillik a nálunk bizományban levő könyvekre ráfizetnénk, ha 50%-kal több árút adnánk, mert mi ennyi kedvezményt természetesen nem kapunk. Ezt vedd figyelembe az elszámolás megítélésénél. — **„Érdeklődő.“** A „rádiósok“ irányítúnak az a tulajdonsága, hogy éjszaka világít, mint a foszforos készítmények. Ez az előnye is a közönséges irányítúval szemben.

A szerkesztésért felelős:
VIDOVSKY KÁLMÁN.

A kiadásért felelős:
Dr. ZSEMBERY GYULA.

Kiadja a Magyar Cserkészsövetség.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Hajnal utca 6. szám
(Cserkészház).

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG HIVATALAI ÉS LEGFONTOSABB SZERVEI.

a) A cserkésznagytanács titkári hivatala:
Budapest, V., Hajnal-u. 6. Cserkészház.

b) A Szövetség központi hivatalai.

c) Kerületei:

I. kerület

Budapest, IV., Váci-utca 62.

II. kerület

Miskolc, Zsolcai kapu 38.

III. kerület

Szombathely, Vármegyeháza II.

IV. kerület

Székesfehérvár, Cisztercita főgimn.

V. kerület

Szeged, Siketnéma intézet

VI.—VII. kerület

Pécs, Cisztercita főgimnázium

VIII. kerület

Kecskemét, Piarista főgimnázium

IX. kerület

Debrecen, Református főgimnázium

X. kerület

Budapest, V., Hajnal-u. 6.

„MAGYAR CSERKÉSZ”

a Cserkész Szövetség lapja
fiúk részére.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Egyes szám ára 32 fillér

Előfizetési árai:

negyedévre 2.— P.

félévre 3.60 P.

egész évre 6.40 P.

Előfizetés a 31428. számú postakarékpénztári számlán.

Szerkesztő: Vidovszky Kálmán

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Hajnal-u. 6. Cserkészház.

„VEZETŐK LAPJA”

a Cserkész Szövetség hivatalos lapja
cserkésztisztek számára.

Megjelenik minden hó 1-én.

Egyes szám ára: 40 fillér

Előfizetési árai:

félévre 2.— P.

egész évre 4.— P.

Előfizetése a 31428. számú

postatakarékpénztári csekkszámán.

Szerkesztő: Koszterszitz József dr.

Szerkesztőség: Budapest, V., Hajnal-u. 6.

Mindkét lapunkat a Magyar Cserkész Szövetség adja ki.

Budapest, V., Hajnal-u. 6. Cserkészház.

AZ ORSZÁGOS KÖZPONT HIVATALOS ÓRÁI:

Orsz. Titkári Hivatal

naponta 9—1 óráig és délután 4—7-ig.

Pénztári órák

naponta 10—1 óráig és d. u. 5—7-ig
szombat délután kivételével.

Főtisztviselők fogadási ideje a Cserkészház hirdetőtábláján olvasható.

A Cserkészházban található összes hivatalok telefonon is felhívhatók. A telefonközpontban hívni kell a *Lipót 920—98*, vagy a *Lipót 975—05* számokat. A központ a szövetség központjába kapcsol úgy, hogy a Magyar Cserkészsövetség jelentkezése után egyszerűen kérni kell a kívánt hivatalt, vagy annak nevét kell bemondani, akivel a felhívó beszélni akar. A szövetségi központ azonnal kapcsol.

1928. január 1-től minden levél, mely a szövetség bármely hivatalának szól, a „Magyar Cserkészsövetség”-nek címezendő, mert ez év elejétől központi iktatás van a szövetségnél. Zárójelben lehet azonban jelezni a közelebbi rendeltetést. A helyes címzés tehát a következő:

Tekintetes

MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG
(Gazdasági Hivatal)

Budapest,
V., Hajnal-u. 6.

Természetesen a zárójelben levő szöveg változik aszerint, amint a levél a „Titkári Hivatal”-nak, „Vezetőtiszti Testület”-nek, „Magyar Cserkész Szerkesztőség”-nek stb. szól. Névre szóló címzést csak nem hivatalos, bizalmas jellegű, magánlevelekre alkalmazunk.

STOWASSER

cserkészek szállítója

BUDAPEST

II., LÁNCMÉNY-UTCA 5.

Hangszerek elismert legjobb gyártmányok. — Húrok legjobb minőségben.

Javítások, továbbá bármely hangszerek szakszerű elkészítése!

Első magyar hangszergyár!

A Magyar Ifjúsági Vöröskereszt Egyesület

elárusító helye

a **Cserkészboltban** van
V., Hajnal-utca 6. sz., Cserkészház.

Kézügyességek, kézimunkák, terítők, díszes párnák, babák, karácsonyfadíszek stb. feltűnően olcsó áron kaphatók.

WRIGLEY'S amerikai rágógumi

szomjúság ellen, üdít, a fogat tisztán tartja. Kirándulások és ünnepélyek alkalmával nélkülözhetetlen. Továbbá Puljer—Szemere-féle üdítő cukorpasztillák citrom, narancs és menthol ízekben, továbbá köhögés elleni cukorpasztillák, maláta, pemetefű és eucaliptus ízekben. — Kapható csapatok vagy a cikkkel foglalkozni szándékozók részére **nagybani árban** utánvétellel és bizományba is. — Vidéki megbízások pontosan eszközöltetnek. Kapható a „Cserkészbolt”-ban. — **Magyarországi főlerakat:**

PULJER J. Budapest, V., Garam-utca 25.

REMINGTON

Portable

írógép

Az egész világon ismerik és elismerik a
Remington Portable
írógépet.

Nem játék! Nem miniatűr!
Hanem komoly hordozható gép a

REMINGTON PORTABLE

négysoros, standard billentyűzetű írógép.

Kedvező fizetési feltételek mellett,
országszerte díjmentes bemutatás-
sal vásárolható a többi legmoder-
nebb REMINGTON-gyártmányú író-
gépekkel együtt a

Remington Írógép Rt.-nál
Budapest, VI., Andrassy-út 12.

Kiválóságáról véleményt adhat a Magyar
Cserkészszövetség Gazdasági Hivatala.

RÁGÓGUMMI.

Az évtizedek óta Amerikában közkedvelt Wrigley-féle rágógummi az utóbbi időben hazánkban ép úgy, mint a többi európai kultúrállamban tért hódít.

Igazolást nyert, hogy a Wrigley-féle rágógummi a fogat tisztán tartja és az emésztést elősegíti.

Kitűnő szer a szomjúság ellen, tehát nem vagyunk kitéve annak, hogy kimelegedve hideg vizet igyunk, aminek sok esetben

súlyos következményei vannak s így sportolók és kirándulók részére nélkülözhetetlen.

Igen jó a dohányzás ellen is. Szenvedélyes dohányzók színházban, társaságban stb., ahol dohányozni nem lehet, egy egészségtelen tüdőrontó szivar elszívása helyett gummit rágnak s ezáltal a dohányzásról fokozatosan leszoknak, ami nemcsak egészségi szempontból fontos, hanem nagy anyagi megtakarítással is jár. Tegyük kísérletet!

Kapható a Cserkészboltban, Budapest, V., Hajnal-u.

Előfizetési árak:

A vonal mentén vágd le és levelezőlapra ragasztva küldd be a kiadóhivatalnak.

MAGYAR CSERKÉSZ

Egy évre 6.40 P
Félévre 3.60 P
Negyedévre 2.— P

VEZETŐK LAPJA

Egy évre 4.— P
Félévre 2.— P

Postatakaréki csekkszámja száma:
31.428.

A

„Magyar Cserkész“ t. Kiadóhivatalának

Budapest

V., Hajnal-utca 6. Cserkészház.

Ezennel előfizetek a „Magyar Cserkész“-re ^{egy évre} *félévre ^{negyedévre} 1928. évi

..... hó naptól kezdődőleg. Az előfizetési díjat

egyidejűleg az első számhoz csatolt bej. lapon. küldöm.

Tisztelettel

* Nem megfelelő módokat törölendő.

olvasható név és cím.

Védjegy

CSERKÉSZBOLT SZÖVETKEZET

Hivatkozási sz.: 1252-28.

Budapest, 1928 január 15.

V., Hajnal-utca 6. (Cserkészház)

Telefon: 920-98, 975-05.

Postatakarékszám 34383.

KEDVES CSERKÉSZTESTVÉREINK !

A CSERKÉSZBOLT Igazgatósága ezúton köszöni meg azt a minden oldalról feléje áradó szeretetet és sok jó kívánságot, mellyel az új év beköszöntése alkalmával cserkésztestvéreink elhalmozták.

Ezt a sok kedves figyelmet, meg a minden várakozást felülmúló karácsonyi forgalomban megnyilvánuló komoly ragaszkodást és őszinte bizalmat akarja valamiképp viszonzni azzal, hogy

AZ 1928-AS SZÖKŐÉV

február havának 29 napja közül az egyiket teljes bevételi összegében visszahelyezi szerény meglepetésképpen kedves cserkészvevői asztalára.

Tehát: 1. február havában keltezett pénztár-jegyzéket minden cserkészvásárlónk gondosan őrizze meg.

2. Március hó 1-én délután 5 órakor mindnyájan összejövünk a cserkészházban, ahol a Magyar Cserkészszövetség elnöksége és az összes érdeklődők jelenlétében a legfiatalabb jelenlevő kihúzz egyet a 29 februári nap közül.

3. Minden egyes, eme utólagosan megállapított nap folyamán eszközölt vásárlás értékét visszatérítjük oly módon, hogy a vásárlás értékében kiki még egyszer vásárolhat raktárunkból március hó 31-ig felszerelést, vagy könyvet az eredeti pénztárjegyzék beszolgáltatása ellenében.

4. Vidékieknél a rendelés kelte irányadó és részükre postán küldjük ki a megfelelő értékű árutalványt.

5. Csak készpénzzel vásárló cserkészek részesülnek visszatérítésben, vidékiek közül pedig azok, akik utánvétellel, vagy a pénz előzetes beküldése mellett rendelnek.

Ezt a levelet csak a mi lapunkban, a „MAGYAR CSERKÉSZ”-ben tesszük közzé. Itt is csak ez alkalommal. Figyelő és jószemű Cserkésztestvéreink, a március 1.-i viszontlátásig szeretettel köszönt mindnyájaitokat

CSERKÉSZBOLT SZÖVETKEZET

dr. Molnár s. k. dr. Achtzehner s. k.

CSERKÉSZBOLT

SZÖVETKEZET

Cserkészház, Budapest, V. ker., Hajnal-utca 6. sz.

A Magyar Cserkészszövetség kizárólagos hivatalos szállítója.

ÁRJEGYZÉK:

Aluminium bögre	— — — — —	—	0.80	Körgallér 92 cm	34.—, 100 cm 38.—, 108 cm 42.—, 116 cm	—	—
„ csajka	— — — — —	—	2.30	46.—, 120 cm	— — — — —	—	49.—
„ ivópohár, lapos	— — — — —	—	—	Köpenyeg (újjas körgallér) vízhatlan beléssel	62.—, 65.—, 67.—, 70.—,	71.—	—
„ kávéskanál sima vagy mintás	— — — — —	—	—	Köpenyeg-, v. gallér-csuklya nagys. sz.	7.30, 7.80, 8.30, 8.80	—	9.30
„ kanál sima vagy mintás	— — — — —	—	—	Kötszer, egyszéri, nagy	—	—	3.20
„ kulacs, félliteres	— — — — —	—	2.80	Különpróbaajlévények	— — — — —	—	—
„ lapostányér, 210 mm	— — — — —	—	—	Kürt, F hangú	— — — — —	—	18.—
„ mélytányér, 210 mm	— — — — —	—	—	Kürtzsinór, piros vagy zöld	— — — — —	—	3.20
„ nagy kés és villa domború nyéllel	— — — — —	—	1.30	„ piros-fehér-zöld	— — — — —	—	4.—
„ nagy kés és villa mintás kisebb	— — — — —	—	1.—	Lábszárvédő, kötött, khaki színű, tiszta gyapjúból	— — — — —	—	2.60
„ teatojás	— — — — —	—	—	Lasso 8 mm, 10 m	— — — — —	—	8.—
„ villa, sima	— — — — —	—	—	Nadrág, cserkész, két oldal két fedeles, legombolható, hátsó és órazsebbel	— — — — —	—	—
Arvalányhaj	— — — — —	—	—	khaki loden	olív ördögőr	khaki melton	—
Bot, cserkész, méterbeosztással	— — — — —	—	1.10	40 cm	8.80	8.20	7.40
tiszti jégcsúccsal	— — — — —	2.70, 2.—	1.30	45 cm	9.40	8.80	7.80
Bumerang	— — — — —	—	3.—	50 cm	10.—	9.40	8.20
Cipő cserkész, végig duplatalpú, tehénbőr, békanyelvvel, zsírozva, kemény orral és hornyolt sarokkal 35-ig	26.—, 40-ig 28.— 40-től	—	30.—	55 cm	10.60	10.—	8.60
ugyanilyen magasabbszárú, csattós 35-39 28.—, 40-43 30.—, 44-46	—	—	31.—	Ördögőr nadrágok barna színben is szállíthatók oly csapatok részére, melyek már eddig is ezt vezették be. Felsőröltaknál kisebb méretű farkaskölyök-nadrágok megfelelően olcsóbb áron. Nagyobb méret megfelelően drágábban.	—	—	—
szegezett goizerer, különlegesség, csak nagyobb számokban	— — — — —	—	43.—	Nadrág, khaki lódenből, breeches szabás I. 13.50, II. 14.70 III. 15.90, IV. 17.10, V. — — — — —	—	—	18.30
Sicpő különlegesség	— — — — —	—	43.—	Nyakkendő, cserkész, barna, zöld és kék	— — — — —	—	—
„ Haferl, barna, fél, végig duplatalppal	— — — — —	—	32.—	Nyakkendőgyűrű	— — — — —	—	—
„ torna, 41-ig, barna v. feketeszeg., gumitalp	— — — — —	—	5.20	Örsi zászló 2.—, zászló állattal 3.50, zászlóra állat 1.20 zászlóra csapat- és örsi szám külön 1.20	—	—	—
„ fűző bőrből	— — — — —	—	1.30	Ruha teljes sacco és breeches mérték szerint. Árak nagyság szerint. Ruhagomb (sima) nagy drb. —,12, kicsi —,06	—	—	—
„ „ cethalbőr	— — — — —	—	0.01	Saccó kabát khaki lódenből I. 27.20, II. 28.40, III. 29.60, IV. 30.80, V. 32.—	—	—	—
„ szögélés garnitúra 140 darab	— — — — —	—	4.20	Sapka, pakász, ill. vizescserkész, előírással, lódenből	—	—	4.80
Csabajáték	— — — — —	—	8.—	„ farkaskölyök, előírás szerint	—	—	1.60
Derékszíj angol mintájú, öntött bronz, lilimos csattal	— — — — —	—	3.80	„ tábori, khaki köpperből	—	—	1.40
„ farkaskölyök, apródok részére	— — — — —	—	2.—	„ cserkészapród	—	—	2.—
„ csatt lilimos	— — — — —	—	2.—	Sip, angol tiszti	—	—	2.10
Esököpeny angol gumis csuklyával és tokkal	— — — — —	—	39.—	„ nagy I.—, kicsi, oxydált vagy nickel	—	—	—
Flanel, prima, méterenkint	— — — — —	—	1.80	„ Morse, változtatható, 3 hanggal	—	—	1.40
„ angol gyapjú	— — — — —	—	5.—	„ Öregcserkész, kéthangú, lapos	—	—	1.30
Fogkefetek, celluloid	— — — — —	—	1.20	Sipzsinór, zöld, barna, szürke vagy fehér	—	—	—
Hátizsák, katonai, két zsebbel, bélelt hevederrel	— — — — —	—	6.40	Ski bot hótányérral, párja	—	—	8.80,
„ norvég II. börszegélyek, rézcsattok	— — — — —	—	24.—	„ botra hótányér, párja	—	—	2.80
„ „ I. ugyanez kisebb 55x55 cm	— — — — —	—	22.—	„ sapka kötött zöld-sárga	—	—	3.50
„ Lomnicz, fenti kivétel 2 zseb 50x50 cm	— — — — —	—	13.50	„ „ khaki lódenből	—	—	5.—
„ Hargita, vadászvaszon, 1 zseb, 38x38cm	— — — — —	—	5.—	„ viasz	—	—	—
Huj-huj-hajrá! Cserkészjáték	— — — — —	—	4.—	Sweater, cserkész, szürke, nagyság szerint	—	—	12.-től
Igazolványtok	— — — — —	—	1.50	„ farkaskölyök, barna, kék v. zöld, nagyság szer.	—	—	10.-től
„ fémkerettel	— — — — —	—	1.60	Szövetek, lóden, khaki, méterenkint	—	—	11.80
Ing, a legjobb khaki flanelből, a Magyar Cserkészszövetség előírása szerint elkészített gondos kivételben 28-34-ig	5.60, 35-40-ig 6.—, 41-45-ig	—	6.80	„ melton, khaki	—	—	8.—
„ tiszti, angol gyapjúflanelből	— — — — —	—	16.—	„ ördögőr, olív vagy barna	—	—	5.40
Iránytű, réz, elzárható, 30 mm	— — — — —	—	1.60	„ tiszti ruha anyag	—	—	15.—
„ bronz	— — — — —	—	2.70	„ körgallérananyag	—	—	16.—
„ „ „ 35 mm	— — — — —	—	4.—	Takaró, drappszínű és cserkészfej beszövéssel 190x140 cm	—	—	27.—
„ „ „ 40 mm	— — — — —	—	4.80	„ eredeti angol, 205x160 cm	—	—	52.80
„ rádiumos, elzárható	— — — — —	—	4.80	Tábori lámpa, gyertya és olaj használatra	—	—	2.—
„ Bézard-rendszerű	— — — — —	—	16.80	Térképmérő, egyszerű	—	—	1.92
Jelvény cserkész —.20, kiscserk. —.20, apród —.20, farkaskölyök —.20, I-II. oszt. —.50, II. oszt.	— — — — —	—	—	„ kerékkel, óraalakú	—	—	4.80
Kalap, cserkész, régi mintájú	— — — — —	—	4.60	Térképvédő, kockázott, szegéllyel, fedővel és zsinórral	—	—	2.80
„ minden részletében megvizsgált, prima kivétel, a Magyar Cserkészszövetség ellenőrzése mellett készített angol forma, viharszíjjal	— — — — —	—	5.40	Thermos eredeti 1 literes 5.70 fél literes	—	—	3.50
„ örsvezetői, ill. öregcserkész, a fenti kivételben, szabályszerű, prima börszíjjal	— — — — —	—	6.—	Vállpánt öregcserkész rangjelzéssel	—	—	1.—
„ tiszti, a fenti kivételben, szabályszerű, prima börszíjjal	— — — — —	—	6.10	„ ideiglenes, tiszti, vm. ker. szöv. rangjelzéssel	—	—	1.50
„ eredeti angol tiszti	— — — — —	—	15.—	„ számok	—	—	—
Kalapszíj, tiszti, prima, varrott	— — — — —	—	—	„ kerületi római	—	—	—
„ örsvezetői, öregcserkész	— — — — —	—	—	Viharszíj	—	—	—
„ cserkész, bőrből	— — — — —	—	—	Villanylámpatok, felső lencsés, lakk hüvely	—	—	—
„ cserkész, viaszosvaszon csattal	— — — — —	—	—	„ felső lencsés, bőrutánzat, hüvely	—	—	—
Kés, mindentudó	— — — — —	—	2.40	„ elől kis lencsés, lakk hüvely	—	—	1.40
„ rugós, fémből	— — — — —	—	1.30	„ elől nagy lencsés hüvely	—	—	2.80
Krinolin 12 mm-es 6.—, 8 mm-es	— — — — —	—	4.—	„ szekrény hüvely	—	—	2.—
				„ orion hüvely	—	—	2.64
				Villanyeclem —.72, izzó	—	—	—

Ezenkívül kaphatók még: valamennyi kiadvány, könyv, nyomtatvány, ürlap, térkép, levelezőlap stb. Forgalmi adót külön nem számítunk. Fiókunk nincs! Csak a Cserkészházban árusítunk!